İÇSEL FARKINDALIK, ANLAMI VE YÖNTEMİ

Swami Krishnananda
The Divine Life Society (İlahi Yaşam Topluluğu) Genel Sekreteri
Sivananda Aşram, Rişikeş, Hindistan

Kitabın birinci bölümündeki ilk paragrafların daha anlaşılır olması için bana yardımcı olan arkadaşım Güneş Tokcan'a teşekkür ederim. Güneş Tokcan'ın çevirdiği, Dharma Yayınları'ndan çıkan kitapları, kitapevlerinde bulabilirsiniz.

Sevgili Swami Krishnananda'nın aydınlanmanın ne olduğunu ve ne olmadığını anlattığı bu kitap, daha önce çevirmiş olduğum Ruhsal Yaşamın Problemleri kitabında Swamiji'nin öğrencisi Larry'e el kitabı olarak verdiği kitaptır.
Swami Krishnananda, Swami Sivananda'nın öğrencisidir. Swami Sivananda'nın kurmuş olduğu yoga merkezi olan The Divine Life Society'nin genel sekreteridir. Kendisine, bu çevirileri yapıp yayınlamama izin verdiği için sonsuz teşekkür, sevgi ve saygılarımı sizlerin önünde de belirtmek isterim.
Keyifli okumalar...

Yoga hakkında bilgi sahibi olmak, ücretsiz türkçe Yoga kitaplarını okumak ve İstanbul'daki Yoga Merkezleriyle ilgili bilgilere ulaşmak için Yoga Merkezi'ne uğrayınız.
http://angelfire.com/indie/yogamerkezi

Bu kitabın orjinal ingilizcesine ve Swami Krishnananda'nın diğer kitaplarına ulaşmak için, aşağıdaki bağlantı adresini tıklayabilirsiniz.
http://www.swami-krishnananda.org

Önsöz - 22 Ağustos 2001'de yüklenmiştir.
1. Bölüm - 22 Ağustos 2001'de yüklenmiştir.
2. Bölüm - 28 Ağustos 2001'de yüklenmiştir.
3. Bölüm - 30 Ağustos 2001'de yüklenmiştir.
4. Bölüm - 7 Eylül 2001'de yüklenmiştir.
5. Bölüm - 14 Eylül 2001'de yüklenmiştir.
Ek - 14 Eylül 2001'de yüklenmiştir.

Önsöz

"Kendini bil ve özgür olacaksın", --bu daimi bilgelik -öğreti, tüm yaratılışın eskimeyen macerasının ebedi mesajını kuşatır- kişilerin, şeylerin ya da tekamüldeki herhangi bir varlığın kişisel farkındalık alanlarına sıçrar. Heryerde ve her şeyde yer etmiş olan "benlik"in karakteri, aşkı olduğu kadar nefreti, savaşı olduğu kadar barışı, statiği olduğu kadar dinamiği, yaşamı olduğu kadar ölümü anlatır. Ancak saklambaç oynayan ve varoluşun tüm biçimlerinde gizlenen esrarlı fizik ötesinin idrakı ve nesnel-olmayan şuurun teyiti için evren draması, varolmak manasında olduğu ve halen de bu manada olan, gözden kaçırılan daimi bir sır olarak kalmaz. Burada, tüm ihtiyaçlarımızın en gereklisini aklımızda tartma teşebbüsü vardır, bu baskı, herkesin yaşamındaki içinden ve dışından ve diğer tüm yanlarından çağırmaktadır.
Bu kitabın içeriği bir kaç yıl önce The Divine Life Society Aşramındaki arayanlara verilmiş beş konuşmanın konusunu oluşturmaktadır ve bu önerilerin arayıştaki bir çok ruha bir faydası olacağı umulmaktadır.

Swami Krishnananda
25 Nisan 1994
The Divine Life Society

1. BÖLÜM

Bugün özellikle İçsel Farkındalık, ya da Tanrı-Bilinci olarak tanımlanan Hindistan'ın özgürleşme kavramına alışkın olmayanların faydalanacağı bir kaç kelime söylemeye çalışacağım. Genellikle, Hintlilerin, özgürlüğün ya da hayatın amacının gerçekte ne olduğunu bildikleri düşünülür - aslında Hindistan'da bile, yaşamın ilahi amacı hakkındaki fikri mükemmel ve kesin olmayanlar vardır, yine de Batı kültürünün beşiği olarak kabul edilen Avrupa ve Amerika gibi yerlerde yaşamın anlamı çok daha yanlış temeller üzerine oturtulmaktadır. İçsel Farkındalık terimi, ruhsal çevrelerde kullanılmakta ve çoğunlukla Tanrı-Bilinci ile özdeşleştirilmektedir. Her bir insani çabanın arkasındaki temel motivasyonu tanımlamaya yönelik bu genel kullanımına rağmen; insan aklının erişebileceği noktanın tamamen üzerinde olan bir şeyle karşılaşıldığında, insana özgü düşünce tarzının araya girme olasılığı vardır. İnsanın varoluşunun anlamını çözmeye çalışmanın sorumlusu - Kadir'i Mutlak Tanrı olarak alınsa da - insanın olaylara bakışındaki kökleşmiş ilişki kurma kalıplarıdır.

İnsanın düşünme tarzının belli bazı özellikleri vardır: Öncelikle, bu düşünme tarzı, uzaysal genişleme ve mesafe kavramına, geçici başarı zannına, süreç ve hareketin, eylem ve çabanın, işe ve işin sonuç veya meyvesinin elde edilmesine bağlıdır. İnsan aklının normal olarak düşünebileceği başka bir yol yoktur. Ama, bu mantığı, üç boyutlu düşünerek genişletirsek; mesafe ve uzaysal farka dayanarak düşünmek, geçici sürece veya zamanın hareketine göre hesaplanmış bir son noktaya dayanarak düşünmek veya daha da kötüsü insani ihtiyaçlara dayanarak ve dünyada insan dışında varlıklar olma olasığını göz önüne almadan düşünmek -ki bu varlıklar, insanlardan bile önemli olabilirler- herkesi ilgilendiren bir sorun olmalıdır.

İçsel-Farkındalık ile ne kast edilmektedir? Tanrı-Bilinciyle ne demek istiyorsunuz? Bizler, abartılı ve zeki hayal gücümüzle, insan dışında bir şey olamayız. İnsan zaafları ve zayıflıkları sadece arzular ve nefretler, hoşlanılanlar ve hoşlanılmayanlar, önyargı, tutku ve öfke olarak sınırlanamaz. Bunlar, şüphesiz, zayıflıklardır ancak, hayatın bilgeliği gibi gürünen çok daha süptil zayıflıklar vardır. Dünyada, yaşamla ilgili olarak,listelenmiş ve kutsal metinler yoluyla dikkatimize sunulmuş olan, herkesin bildiği günahkarlık haricinde de başka bir çok tehlikeli dert bulunmaktadır. Ancak, insan düşüncesindeki zayıflığın görünmez biçimlerinin daha tehlikeli ve gizli olan gereksiz işgali, herkesçe bilinen hoşlanılanlardan, hoşlanılmayanlardan, egodan, önyargıdan, vb'den kurtulma çabasına göre tasalanılması gereken çok daha büyük bir meseledir. Ne çok iyi ne de kolayca kavranamayacak zayıflıklar da vardır, çünkü bu zayıflıklar kişinin bireyselliğinin öğeleridir. Kişi sadece bu zayıflıklardan yapılmıştır ve bu yüzden de bu zayıflıkların varlığını keşfetme yolu yoktur. İnsan düşüncesinin unsurları bu temel zayıflıklarla ilgilidir, bu nedenle de, insan düşüncesi, kendi varoluşunu oluşturan yapı taşlarının ya da kendisinin nasıl oluştuğu ile ilgili konuların herhangi bir şekilde araştırılması için bir başlangıç noktası olarak kabul edilemez. Bu sorunlar, bilgi ve kapasitemizi genişletmek için uyguladığımız çilelerimiz ve Sadhana**larımız yoluyla zorlukla elde ettiğimiz avantajlarımıza bir set çeken nihai sınırlar, engeller, chungis olmaları nedeniyle çok ciddidirler.

İçsel Farkındalık kavramı, ilahi görüşler ile yüksek bir şekilde dengelenmiş yaşam görünüşünü, yaşamdaki her bir olay ve faktöre olan dengeli yaklaşımını, dünyadaki her bir tür karşılaşmada kişiliğin olmaması politikasını karıştırabilir. Evet, bu iyidir, ve bu olabilir ve bu bazen olur da. Ancak, başka bir şey de olabilir. John Bunyan harika çalışması olan "Hacının Gelişimi"ndeki ince bir paragrafta, cennetin kapısında olduğunuzdan emin olduğunuzda bile, cennetin kapısından cehenneme giden bir çukura basmanız ihtimaldir der. Cehenneme giden bu çukur, Tanrı'nın varoluşunun doğası hakkındaki insani yorumun üstesinden gelme yetersizliğinden başka bir şey

değildir. Ve bu insani yorum nedir? Bu, Tanrı'yı büyük bir birey gibi bu evrende bir yere oturtmaktır, halbuki O, evrenin kendisi kadar geniş olabilir. Yine de, O oradadır, bizim de burada olmamız gibi bir yerdedir. Şimdi, niye böyle olduğunu anlamasak bile, Tanrı'nın bir yerde oturduğu doğru değildir. O'nun kişiliği ne derece geniş olursa olsun, Bizler Tanrı'nın bir yerlerde bir şekilde oturduğu zannından kurtulamadığımız sürece, bu bizim spatyal düşünmemizle ilgilidir. Tanrı cennette, Brahmalokada olabilir, mümkün olan en üst evrensellik ve idraklılık varlığı olabilir yine de O "biryerdedir". Bu "biryerdeki" Tanrı'nın "-lik"leri, bizim bulunduğumuz yer ve Tanrı'ya bağladığımız yer arasında süptil bir fark yaratır. Bu, Tanrı'nın varlığının evrenselliğini tamamen içine alan kabullenişimizde dürüst olduğumuz gerçeğine karşıdır. Ama yine de ben burada Tanrı'nın bu evrenselliğini kavrıyorum ve Tanrı'nın evrenselliğini kabul eden izin, bizim varoluşumuzun akıllarımızda oluşmasına izin vermez. Bu hem doğu hem de batıda filozofları bile ürkütür.

Amerika'dan gelen felsefe profesörleri ile bir tartışmam oldu. Bu kişiler felsefe üzerine güzel hikayeler yazmış olan metafiziğin bilinen öğretmenleriydi. Ve karşılaşma fırsatı bulduğum bu düşünürlerden biri Cornel Üniversitesinden bir felsefe profesörüydü. Tartışmamız sırasında bana "Bu tip bir özgürleşmenin iyi yanı nedir ki? Tanrı'yı arayanın yok oluşu anlamına geliyorsa Tanrı'ya ulaşmanın anlamı nedir? Kim faydalanıyor? Diyorsunuz ki, Tanrı'nın varlığından ya da Tanrı-deneyiminden fayda arayan kişi orada olmayacak. Tanrı'yı arayan kişi orada olmayacaksa, Tanrı'yı arayan kim?" diye sordu. Bu, Batılı düşünmenin genel zorluğudur, bu (görüş) bugün de ısrarla durmaktadır, ve adam, adam olana dek de bunu ısrar etmekten başka seçeneği yoktur. Doğudaki bazı dinbilimciler de bu zorlukla karşılaşırlar.

Burada, özellikle Batı ülkelerinden gelen -ki mutlaka üniversitelerden profesörler de olmaları gerekmez- samimi Sadhakalar ve arayanlara uygun gelecek bir nokta vardır. Batıdan gelen samimi ruhlar vardır, ve insani gayretlerinin sonu olan Tanrı'nın Varlığı'nın nihailiğini arayışlarında samimidirler. Ancak, nesnelere ait geçici-spatyo görüşleri kolayca terk etmemektedir, böylece bu samimi ruhların bile, Tanrı'nın kucağına girdikten sonra bile yapmaları gereken sıkıntılı bir görevin olduğunun iknası çetin olabilmektedir. Özgürleşme dediğimiz; Tanrı'nın evrenselliğinin içine girme, sadece kişiye bu dünyada daha büyük harikalar, mucizeler yaratması, belki de insan kardeşlerine daha büyük hizmetlerde bulunması için bahşedilmiş bir izin değildir. Biz tekrardan sadece insan kardeşlerinin ortasındayız. Biz onlardan yükseldik, Tanrı'nın Varlığı'nın okyanusuna ve ışığına kendimizi daldırdıktan sonra tekrar onlara döndük. Bu felsefi bir hata ya da metafiziksel bir engel değildir, bu Tanrı arayışında olan insan kişiliğinin bozulmasıyla sonuçlanabilir. Bu yaşamın nihai amacı içindeki süptil deneysel fuzuli işgaller, elbette, farkındalıkla (aydınlanma) sonuçlanmayabilir, tersine tüm sinir sisteminin bozulması, ve hayatın kendisinden hayal kırıklığı duyulması, bu dünyadaki varoluştan iğrenme, ve yaşamın her anlamına karşı bir terslik duygusu gibi hepimizin kendimizi korumamız gereken çok daha kötü şeyler yapabilir. Sonuç olarak, hayatın bir anlamı olmadığını, tamamen bir aptallık olduğunu keşfeden dürüst ruhlar vardır.

"Hiç bir şey getirmiyor. Hiç bir şey vermiyor, ve tüm bu kovalamacalar iradenin meşguliyeti, bir rüyadaki bir seri hayal, bir ilüzyon, kişinin aklında bir şeytan gibi yükselen korkudan doğan yanılsamalar, hayatımı mahveden beyin yıkayan bir eğitim".

Bu zanlarla, samimi olarak arayış içindeki kişi Tanrı'nın doğası hakkındaki, Tanrı'yı arama sebebinin arkasındaki amacıyla ilgili ve Tanrı-Bilincindeki kişiye ne olabileceğiyle ilgili hatalı zannından dolayı bu dünyayı terkedebilir.

Bir çoğumuzun, Tanrı-Bilinci ile kutsanırsak bize ne olacağı ile ilgili net bir zannımızın olduğuna inanmak zordur. Bize ne olacak? Kafanızı beyinin özüne inene dek kazıyabilirsiniz, ama bu korkunç soruya basit bir cevap bulamayacaksınız. Tanrı'ya ulaştıktan sonra bana ne olacak? Binlerce kişiden hepsi de kafa karıştırıcı ve birbiriyle çelişen ve sizi hiç bir yere çıkarmayıp denizin ortasında bırakan yüzlerce cevap alabilirsiniz. Bu, ehil sahibi bir rehberimiz varsa, kurtulabileceğimiz bir durumdur. Bu günlerde, bizler kütüphanelerin bizlerin Guruları olduğunu hissediyoruz, ve ayrıca seyahat de bize deneyim kazandırıyor. Elbete, bu belli bir yüzdeye kadar doğru olabilir, ama bu nihai destek değildir. Çünkü, kitaplardaki çalışmalarınızın boyutu ne olursa olsun ve seyahatler veya turlarla dünyadaki farklı kültürlerdeki kişilerle karşı karşıya gelseniz de - bunlar kültür turları olsa da-, kitapları yorumlayanın sizler olduğunuzu göreceksiniz ve bu kitaplarda sadece görmek istediğinizi gördüğünüzü ve görmek istemediğinizi görmediğinizi göreceksiniz. Ürettiğiniz dehşetli bazı şeylerle, bu kitaplıklara gidersiniz ve Ashramlarda ve üniversitelerde turlarsınız. Bu dehşetli şeyler sizin nesnelere olan görüşünüzü belirleyecektir ve bu mental gözlükler bu kitaplarda ne okuyacağınıza karar verecektir. Siz sadece aklınız tarafından bu şartlar altında algılanmış olanları okuyabileceksiniz ve başka hiç bir şey size gelmeyecek çünkü kendi yargıcınız, kendi öğretmeniniz haline geldiniz, kendi Gurunuz olmayı kabul ettiniz, ve sonuç olarak pek çok genç adam bunun nihai yargılama olduğunu hissetmekteler. "Onların derdi ne? Bana verilen tüm tavsiyeleri tamamen kabul etmem gerektiğine inanmıyorum. Bu şekilde hissediyorum ve düşünüyorum ve tartışıyorum. Ve düşünmemin ve tartışmamın bu şekli benim tarzım gibi gözüküyor." Böylece, modern eğitimli akılda, kendi kendisinin desteği, rehberi, arkadaşı, filozofu, olduğunu düşündüğü ve diğer hiç bir tavsiye kabul edilmediği bir durum ortaya çıkmıştır. Ve hatta bir tavsiye, talimat veya bilgi verilse bile bu, bu şartlar- herhangi bir şekilde iletilmiş herşeyi uygun duruma getiren bu mental gözlükler- altında alınacaktır. Bunlar kişinin mizacına, eğitim altyapısına ve sosyal çevresine göre elenecektir.

İçsel-Farkındalık başarılması kolay bir şey değildir, çünkü Özben zannı bir engel ve manidir. İçsel-Farkındalık'tan bahsederken içselle (özbenle) neyi kastediyorsunuz? Bu Özben nerede bulunmaktadır? "Bu benim içimdedir." Bu, herkese söylenebilecek genel kolay bir cevaptır. "Ben kendi Özbenimi bilmek için arıyorum." Ve niye kendi Özbenimi bilmeyi araştırıyorum? Çünkü huzur içinde yaşamak istiyorum. Huzurdan ne kastediyorsunuz? Buna bir cevap verilemez. Burada, tekrardan, biz bir karışıklığın içindeyiz. Niye İçsel-Farkındalık istiyorum? Kendi Özben'imi bilmek için. Niye kendi Özben'inizi bilmek istiyorsunuz? Akıl ve görünüşte bir denge durumunda olmak için. Bu çaba ne için? Huzurlu olmak için. Huzur nedir? Bu cevaplandırılamaz. Bu, insanların bu kadar üzerinde konuştuğu, ve Peru'dan Çin'e tüm dünyada kültürel tartışma meclislerinde çeşitli kürüslerin konusunu oluşturan huzurun ne olduğunu bilmiyoruz. Ama, bu Özben nedir? Siz "bu benim içimde" deseniz de ve bu cevap soruyu soran kişiyi tatmin eder gibi gözükse de, bunun kendinizi bile tatmin etmediğinden emin olacaksınız. Sadece "Özben" benim içimde ve bu benim Tanrı'm" demenin bir faydası yoktur. Doğrusu, Özben ve Tanrı hakkında meraklı bir sanımız var. Bu senin içinde! "Özben benim içimde" dediğinizde, bu "benim"den ne kastediyorsunuz? "Benim" ve "Ben" nedir? Tekrardan aynı soru ortaya çıkar. Burada yine, bizim bedenen elimiz kolumuz bağlıdır. Bizler kadınlar ve erkeklerizdir, bizler insanızdır ve bizler başka hiç bir şey olamayız. Böylece, bu "içimde" olan Özben "bedenimin" "içinde" yer alıyormuş gibi gözükür. Kendinizle ilgili zannınızın sonuç olarak bedensel varoluş olduğunu kabul ettiniz, ki aslında amaç Özben'i bulmak için

bedensel şuuru aşmaktı. Siz gerillalardan korunmak için ön kapıya polis ve orduyu yığarken, hırsız süptil olarak arka kapıdan girdi. Arka kapıdan geldiler ve işlerini gördüler, çünkü bedensel şuur engelini kırması gereken Özben, kendini tekrardan beden olarak kabul etti, Özben içerideyse, beden içinde olmaktan başka bir yerde olamaz. Eğer beden içinde değilse, içinde dediğinizde neyin içinde demek istiyorsunuz? İşte sizin önünüze bir zorluk. Bu soruyu bir çok kitap cevaplamayacaktır. Tanrı içinizde değilse, o halde Tanrı nerede? Ve eğer O içimde diyorsanız, neyin içinde? Bedenin mi içinde? Sorunlarının çözümü olması gereken cevapla tekrar yakalanıyorsunuz.
Burada yüzleşmeniz gereken bir başka zorluk var. İçsel-Farkındalık oluştuktan sonra, ne yapacaksınız? Bana böyle bir soru nasıl sorulabilir diyebilirsiniz. Elbette sorulur ve fiillerle-güdülen dünyaya bağlı olduğumuzdan, bu sorudan çoğu kişi kaçamaz. Dünya, fiil alanı olması dışında bir şey değildir. Biz yaparız, ve yaparız, ve yaparız, ve çalışırız, ve çalışırız, ve bizim için fiil, bir şey yapmak, çalışmak dışında hayatın hiç bir anlamı yoktur. Böylece doğal olarak, yaşamın en büyük amacı çalışmak, yapmak, fiilde bulunmak ve bir şeyin başarısına doğru hareket etmek olunca, bu, nihai anlam olunca, bu anlam Tanrı-Bilinci diye adlandırdığımızın bile içinde bir kenara konamıyor.
Çalışmanın daha yükseltilmiş biçimi Tanrı-Bilincini kazanmamızdan sonra bir avantaj olabilir! İçsel farkındalık ya da Tanrı bilinci bana bu dünyada çalışmak için bugüne göre çok daha büyük bir güç verecektir. Bugüne göre insanlara çok daha fazla hizmette bulunabilirim. Daha uzun yaşayabilirim. Tanrı'nın kutsamasını aldıktan sonra, ölmem bile. Özbeni başarmam ya da Tanrı'ya ulaşmamla onaylanan bu bireysel ölümsüzlük bana dünya üzerine öyle bir hükümdarlık verecektir ki herşeyin üstadı ve harikalar yaratan bir kişi olacağım.
Niye bu zorluklar önümüze çıkmasın? Ve bir çoğumuzun bu hususları haklı çıkartan süptil bir mantıkları da olabilir. Tanrı'ya ulaştıktan sonra ne yapacağım? Tanrı'ya ulaştıktan sonra yapacak bir şeyin olmaması kişiyi delirtebilir ya da kişi onun peşinden koşmaktan vazgeçebilir, çünkü eğer Tanrı'ya ulaştıktan sonra, hiç bir şey yapılmayacaksa ve bize bir şey olmayacaksa, bu sessiz fiilsizliğin bitkisel bir durumu, tamamen boş ve değersiz bir çıktısı olan anlamsız bir çürüme olacaktır. Bunlar insan aklının gerilerinde olan tehlikelerdir. Bahsettiğimiz içsel-farkındalık insan aklı tarafından kavranamaz, çünkü sahip olduğumuz bilginin çoğu kitaplardan, derslerden, irtibat halinde olduğumuz çeşitli insanlardan gelir. Bilgi bize, işinin ehli bir ustadan-ki ona hizmet etme sabrını göstermemişizdir- gelmez.
Guru'nun hizmetine dayanan eski sistem, eski moda bir hikaye ya da dogma değildir. Bu, aklın saflaştırılabileceği yegane yoldur. Bu önünüze örnek olsun diye koyduğum zorluklar ve problemler (ki daha başka bir çokları vardır), aklın saf olmamasından, aklın Gerçek'e girişi tüm çıplaklığıyla almama eğiliminden dolayıdır. Akıldaki bu kirlilik sadece hoşlanılan ve hoşlanılmayanlar ve çok iyi farkında olduğumuz egoizm değildir, geçici olmayan gerçeklere dayanan doğru düşünmeyi engelleyen düşünme durumlarıdır.
Spatyal tahayyül ve geçici düşünme engelinden kurtuluşumu sağlayacak ılımlılığı (orta yolu) nasıl başarabilirim? Cevap; bir Gurunun hizmetiyledir.
Bir Gurunun hizmetinden neyi kastediyoruz? Bu şeyler bugünlerde çok moda değil, çünkü bizler gereğinden fazla eğitilmiş, yüksek kültürlü, ve açık fikirli, herşeyde uzman bireyler olduğumuz izlenimindeyiz, böylece, kendi rasyonel ve entellektüel ayaklarımız üzerinde durabileceğimizi; bu ayaklar bir Gurununki olsa bile başkalarının ayaklarına ihtiyacımız olmadığını düşünebiliyoruz. Bu şekilde düşünmekten daha büyük bir gaf olamaz. Gurunun hizmeti eski moda bir sistem değildir, ve aksine

bugün bile işleyen ve etkili bir sistemdir ve bu her zaman çalışmalıdır; çünkü Guru, her ne kadar dış görünüşü herhangi bir kişi gibi gözükse de, bir kişi olarak algılanmamalıdır. Fiziksel olarak Guru bir fotoğraf makinesinin görüşüne göre sizin gibi gözükebilir, ve fiziksel hatları sizden farklı olmayabilir, ama o sizden ve sizin bireyselliğinizden daha geniş bir ilkeyi temsil etmektedir. Guru bir kişi değildir, bir kadın ya da erkek değildir; o görünen çerçevenin-ki siz buna Gurunun bedeni diyorsunuz- ötesindeki ve gerisindeki gücü temsil eden bir ilkedir. Gurunun görünüşünden ve mentalitesinden bir aura yayılır. Bu aura onun işgal ettiği alandır, ve Gurunun varlığının bulunduğu yer onun aurasının ulaştığı yer kadar geniştir, tıpkı yargılama hakkının kendi yetki ve gücü genişliğinde olan hükümet yetkilisinin yeri gibi. Bu yetkili diğer herkes gibi koltuğunda oturur, ama o koltuk ile sınırlı değildir. Fiille ilgili gücü, kapasitesi ve bilgisi, kontrolünde ve sorumluluğunda olan alanın sınırları kadar geniştir. Benzer şekilde, Gurunun yetkisi ondan yayılan auranın mesafesi kadar geniştir, ve yine tekrar edeyim ki, Guru bir kişi değildir bir ilkedir. Ve, bu nedenle bir Guruya bir kişi olarak bakmak ve sonra onu dünyadaki herhangi biriymiş gibi yargılamak ve kendi bakış açına göre söylediği sözü kabul etmek ya da etmemek, ayaklarınızın yerden kesilmesi demektir.

Aklın saflaştırılması, kitapları çalışmaktan ve yükseltilmiş düşünmenin temelinde, hatta belki Tanrı'nın Kendisine giden yolda olduğunu hayal etmenizden fevkalade daha önemlidir. Tanrı'ya giden yolda olmak engin bir kutsamadır, bunu başarmaktan daha şanlı hiç bir şey olamaz- ama kim Tanrı'ya giden yolda olabilir? Eğer kesin bir itaatin daha üst bir otoriteye karşı alçakgönüllü karakteri-ki bu kendini açıkça gösteren ilahi ilkedir- kişinin kendi özbeni ile keşfedilmeyecekse, hangi erkek, hangi kadın, hangi birey Tanrı'ya giden yolda olduğundan emin olabilir? Tanrı'nın peşinde olduğunu düşünen bir çok arayan yaşamlarının sonlarına doğru hayal kırıklığına uğramışlardır.

Tanrı-bilinci genellikle Özben'in farkındalığı ile bir tutulur. Ve diğerleri, bu iki sürecin farklı yollar olduğunu ifade ettikleri halde, bu ikisinin niye tek ve aynı şey olarak alınması gerektiğini size anlatacak bundan başka vaktim yok. Özben ve Tanrı vb arasındaki akademik farkların kaçamak cevaplarına derinlerine inmenin gereği yoktur. Tüm pratik amaçlar için, Sadhananın gerçek ihtiyaçlarının bakış açısından, biz kişisel-farkındalığın sanal olarak Tanrı-Bilinci ile aynı olduğu sonucuna varabiliriz. Ama bu, kişinin kendini razı etmekte zorlandığı bir meseledir. Bizim, tekrardan, Özbenin "benim" "içimde" olduğuna olan kökleşmiş inanç vardır ve elbette bu Tanrı olabilir. Tanrı nerede? Cevap,"Tanrı içimde"; kimin "içinde"? Bahsedildiği gibi, "içinde" kavramı hayal kırıklığı yaratan bir şeydir; kişi bu "içinde"nin nerede olduğunu söyleyemez, ve Tanrı "hangi kişinin içinde" oturuyor? Biz elbette "herkesin içinde" diyebiliriz. Burada, önümüze çıkan süptil bir zorluk vardır. Herşeyin içinde olması akıl tarafından kavranabilir bir şey değildir, çünkü herşeyin içinde olan bir şey, "içinde" olması anlamını yitirmektedir, çünkü onun herşeyin içinde olduğunu yani "sadece benim içimde" olmadığını kabul ettiniz. O halde, Tanrı'ya "içinde" kelimesi uygulanamaz. Tanrı'nın dışarıda olduğunu da söyleyemezsiniz. Eğer herkesin içindedir sonucuna ulaşırsanız, bir şeyin içinde olan aynı zamanda dışarıda da olmalıdır. Ama içinde olan dışarıda olamaz ve dışarıda olan içinde olamaz, ve eğer hem içeride hem dışarıda derseniz, akıl düşünmeyi durduracaktır. Biz neden bahsettiğimizi bilmeyiz. Bu, ehil sahibi bir usta tarafından karar verilecek bir meseledir. Özben olan, Tanrı olan, içeride olan, dışarıda olan, ve yine de içeride ve dışarıda olmayan bir şeyi şuurumuzda nasıl karşı karşıya getireceğiz? Bunu nasıl düşüneceğiz? Bunu nasıl kavrayacağız? Bu sırrın şuurunu kavrama ve göz önünde bulundurma zorluğu, tekrar, saygılı hizmette bulunarak kurtulmadığımız, akıldaki

kirlilikten dolayı ortaya çıkar. Tekrarlıyorum, bu eski moda bir sistem değildir. Tanrı diye, Özben diye adlandırdığımız bu büyük sırrın kudreti karşısında saygılı ve itaatkar olmaktan başka yol yoktur. Bu sürecin sonu yoktur ve sonun ve sınırın kavramı yer ve zaman zannından dolayı ortaya çıkar. Biri geçen gün bana "herşey bir yana, bu çaba bitmeli" dedi. Akılda niye bitiş fikri oluşur? Bitiş (Son) zannı oluğur çünkü başlangıç zannı vardır. Ve başlangıç ve bitiş zanları zaman zannından dolayı vardır. Tanrı eski geçmişte bir zaman dünyayı yarattı- buna inanırız. Sonra biz, "eski geçmiş"le yine bir zaman başlangıcı olduğunu kast ederiz, ki aslında Tanrı'nın zamanın ötesinde olduğuna inanırız. Bu yüzden, dünyanın yaratılış noktasını zamanın belli bir kaynağında hesaplayabilme, Tanrı'nın zamanda olmaması ile ilgili bir önceki kabulümüzle karşı karşıya gelir. Bunlar zorluklardır, niye ortaya çıkarlar? Niye bu zorluklar bizi taciz ederler? Eğer akıl safsa, bunlar güneş karşısındaki sis gibi bir saniyede yok olur giderler. Ve aklın saflığı nedir? Bu, bilgimizin ve gücümüzün amaca uygun olmadığını ve aynı zamanda bizden büyük olan güçlerin olduğunu basitçe, mütevazii olarak ve dürüstçe kabul etme yeteneğidir. Biz şeylerin nihai açıklaması değiliz. Bize verilen eğitim her ne olursa olsun, burada yeterli değildir. Büyük ustalara, düşünülemeyen geçmişte bile, çoğumuza göre çok üsün olan öğrenciler tarafından başvurulmuştur.

Meşhur bir bilge olan Narada, mütevazi bir şekilde Sanatkumara'ya başvurdu. Narada'nın eğitimsiz, hiç bir şeyi öğrenmemiş olduğunu mu sanıyorsunuz? Onun usta olmadığı hiç bir bilim yoktu, hiç bir sanat yoktu, ve yapamayacağı hiç bir mucize ya da harika yoktu. Böyle bir kişi, adanmış bir tevazuyla ustasına, Sanatkumara'ya gitti. İhtiyacı mı vardı? Heryerde tehditler savurabilen ve mucizeler yapabilen tanrıların yöneticisi, Indra mütevazii bir şekilde bilgi için Prajapati'ye gitmiştir. Upanişadlar daha büyük ustalara başvuran bir seri ustanın uygulamalı ilginç hikayeleridir.

Çandokya Upanişad'da bizimle ilgili olan bir ustaya başvuran altı büyük adamı okumuş olmalısınız. Beş Brahmaniştas vardır, Upanişad onları alelade sıradan öğrenciler olarak değil Brahman olarak tanıtır- böyle insanların bile sorunları olabilir. Onlar Atman* meditatörleridir. Özbenin arayıcılarıdır. İçsel-Farkındalık peşindedirler. Ancak Özben nerededir? Doğal olarak bu zorluk akıllarında belirir. Ah! Özben nerede? diye biri öbirine sorar. Hepimiz Atman meditatörleriyiz, ama Atman nerede? Eğer O'nun nerede olduğunu bilmiyorsak, nasıl O'nun üzerine meditasyon yapabiliriz ki? O'nu nasıl kavrayabiliriz? Beş kişi bir araya gelirler. Köydeki namlı bir öğretmen olan altıncı kişiye giderler. Ama bu namlı öğretmenin kendisi de bu sorularla hayrete düşmüştür.

"Sevgili arkadaşlarım, sizinle aynı gemideyim. Ben de Atman üzerine meditasyon yapıyorum, ama size Atman'ın nerede olduğunu söyleyemem. Gelin, bu ülkenin kralına gidelim. O, bu Vidya*'da usta olarak bilinir. Usta bir meditatördür, haydi ona gidelim." der.

Eski Hindistan'dayız, bu yüzden Brahmana, Kşatriya, vb diye bilinen dört sınıf insan var. Kşatriya ikinci kategoriye girer, Brahmana birinci sıradadır. Kşatriya Brahmana'dan öğrenir, ama Brahmana Kşatriya'dan öğrenmez. Ama tüm bu büyük beyler, Atman'ı arayanlar, Brahmana'dır, ve kral Kşatriya'dır. Bir Brahmana'nın Kşatriya'dan öğrenmeme sosyal geleneğine rağmen, bu Brahmana'ların alçakgönüllülüğüne şaşıracaksınız. Ama bu büyük kişiler krala giderler, ve o (kral) onların zenginlik için geldiğini düşünür, çünkü Brahmana'lar genellikle imparator kadar finansal açıdan iyi durumda değillerdir, ve bu kralın görevlerinden biri de bu tip kişilere bağış yapma jestidir.

Kral, "Pekala, ben yarın bir kurban veriyorum, ve size söz veririm ki, en çok siz

faydalanacaksınız." der.
"Ekselansları, biz bunun için gelmedik."
"Ne için geldiniz?"
"Bize bildiğini anlat, -biz başka bir şey aramayız"
"Büyük adamlar, Brahmanaların gelip bu soruyu bir Kşatriya'ya sorması, geleneğe ters değil mi?"
Onlar "Biz buraya Brahmanlar olarak gelmedik, biz öğrenciler olarak geldik, ve size bir Kşatriya olarak değil bilginin üstadı olarak bakıyoruz." diyecek kadar iyi, düşünceli ve bonkörlerdir.
Ve, özellikle bu altı kişinin öğrenme ve içtenliğine teslim olan kral, genelde öğrencilere inisiyasyondan önce yapıldığı gibi azap disiplinleri vermemiş, "Yarın gelin. Ne yapılabileceğini göreceğim." demiştir.
Ve hikayenin nasıl devam ettiğini, kralın hangi sorular sorduğunu, her birinden hangi cevapları aldığını, bu farklı kişilerce yapılan ve yürütülen meditasyon metodlarının nasıl incelendiğini biliyorsunuz. Bu Vidya'da uzman olan bu kralın, bu ustanın meydana çıkardığı bir defo vardı. Defo neydi? Bir kaç dakika önce, size söylediğimle aynıydı: Bu Atman nerede? İçsel-Farkındalık nedir? O'nu nasıl kavrayabilirim? Ve sonuç olarak, bu İçsel-Farkındalık ne içindir? Bunun aklın huzuru için olduğunu söylemeyin. Size söyledim, bu kelime sonunda bir anlam ifade etmez, çünkü aklın huzurunun ne olduğunu kimse söyleyemez. Bu anlaşılmaz bir slogandır, bir anlamı net olmayan bir paroladır. Huzur nedir?
Ancak, bu kendiniz için okuyabileceğiniz bir hikayedir ve bir çoğunuz ne demek istediğimi, kralın ne cevaplar verdiğini şahsen bilebilirsiniz. Hepsi Özbenin yeri ve Özben üzerine nasıl meditasyon yapılacağı ile ilgilidir. Bu beş büyük adamın meditasyonlarındaki defosu, hatası, kusuru, eksikliği, Atmanın "bir yere" yerleştirmeleridir. O, "içimde" veya O "bir yerde"dir. Şimdi, Asıl nokta, Atmanın "içimde" olmaması, ve O'nun "bir yerde" olmamasıdır, her iki ifade de doğru değildir. Öyleyse, O bir yerde değilse, O içimde değilse, O nerede? Ve başvurulan usta imparator buna çok süptil bir cevap vermiştir. Benzer şekilde, bizim de hem doğu hem batıda büyük adamlara alçakgönüllülükle bazen saçları beyazlaşıp yaşlanana dek hizmet etmiş ermişlerimizin ve bilgelerin yaşamları vardır.
İnsanlarda yaygın olan, herşeyin aklımızda açık olduğunun kendini beğenmişliğiyle büyülenmemize gerek yok. Şimdi herşey net gözükse de, daha ve daha ileri gittikçe, herşeyin net olduğunu söyleyen bireyin egoizmi zaten orada olduğundan geçemediğimiz bir demir tepe, dağ, bir kara perdeyi önümüzde görene dek, onun daha ve daha fazla bulanıklaştığını fark edeceğiz. Alçakgönüllülük ruhsal arayanın kalite işaretidir ve bir ustanın rehberliği gereklidir.

---

*) Burada, "Self-Realisation" kelimesini "İçsel Farkındalık" olarak çevirmeyi tercih ettim, ama kelime anlamı olarak bakılırsa "Kişinin Kendini Tanıması" ya da "Özben'i Tanımak" olarak da çevrilebilir. Ruh ve Madde Yayınlarında (Bil-Yay Vakfı) bu kelimenin karşılığı "Kendini Bilmek" olarak geçmektedir.
**) Sanskirtçe kelimelerin anlamları:
Sadhana: Ruhsal uygulamalar
Brahmaloka: cennet (loka, plan demektir. Yani kelime karşılığı Brahma planıdır.)
Atman: Ruh
Vidya: Bilgi

2. BÖLÜM

Bazı zorlukları, hatta İçsel-Farkındalık'ın ne olabileceğini kavrayıştaki zorlukları, gözönünde bulundurma fırsatımız oldu. Zorluklar yeterince şiddetliydi ve şimdi

akıllarımız bir nebze netleşmiş olmalı. Zorluk kolaydır. Kolaydır çünkü bizim kendimizle ilgilidir. Aynı nedenle, fevkaladedir. Kendimize ne kadar yakınlaşırsak, yaşam o kadar karışık gözükür ve renk renk sunumlarında dehşetli olur, böylece dünyadaki en korkutucu öğe kendi Özben'imiz olur. Ama biz bu kendimizden korkmayı, biz-olmayandan nakletmeye (ithaline) çalıştığımız bir neşe olarak görürüz. Bu mallar; doğa, uzay, zaman ve nesneler dünyasından, yani bizim ait olmadığımız yabancı bir ülkeden gelir. Bizler, dünya adını verdiğimiz gizemli atmosferde meşgul gibi göründüğümüz sebebi açıklanamayan durumlar denizinde boğulurken, bize ait olmayan bu mallar, bize destek olmaları açısından uygundur. Dünyada ilgimizi çeken sayısız şey vardır, ve kimse dünyadaki nesnelere, kişinin Özben'inden daha fazla üstünlük, ehemmiyet ve önem verildiğini kolaylıkla inkar edemez. Beden, kişinin Özben'i tarafından daha zayıf ve daha az meşgul edildikçe, kişinin dışarıdaki dünyada gördüğü değer artar, böylece kişi kendini tamamen kaybettiğinde, dışarıdaki dünya dışında hiç bir şey aramaz. Bu tam materyalizmdir; tabii kişinin kişi-olmayan içinde erimesidir; Özben'in, Özben-olmayan'ın içinde reddidir. Bu tam olduğunda, yani yüzde yüz olduğunda, bu maddenin üstünlüğü doktrini haline gelir, böylece kimse madde olduğunu bile düşünemez, çünkü bunun madde olduğunu düşünen de maddenin bir parçası olmuştur. Bu, bir kimsenin başına gelebilecek en kötü şeydir, ve dünyada yaşayan biz insanlar bu kötü durumdan çok da uzakta sayılmayız. Nesneler dünyasına bağımlı insani anlayışın değeri, kişinin Özben'inin değerini takdir edebileceğimiz bir başlangıç noktasıdır. Nesneler dünyası nereye kadar sizin için değerli olabilir? Değerinizi reddettiğiniz, inkar ettiğiniz ve bastırdığınız ölçüde. Dünya önünüzde büyüdükçe, siz küçülürsünüz; nesneler dünyası önünüzde heybetli oldukça, tüm anlam nesneler dünyasına taşındığından, varoluşunuz size çirkin ve anlamsız görünür. Yaşamın tüm anlamı sadece dışarıdaki dünyadaysa, kişinin Özben'inin bir anlamı yoktur. Nesneler dünyasının anlam ve değerinin özelliği Özben'in değerini reddetmesidir. Bu, maddeye mutlak köleliktir, ve madde şuur-olmayandır. Bu, yaşadığımız dünyaysa ve bu, tatmin olacağımız yaşamsa, kimse bizi eğitemez, çünkü bu durumda, eğitim adı verilen aydınlanmaya ihtiyaç yoktur.

Çoğu kişinin İçsel-Farkındalık olarak adlandırdığı şeyle önemli bir ilişkisi olduğundan, Özben kavramındaki problemlerin farklı yüzlerini ayrıntılı tartışıyorduk. "Ben İçsel-Farkındalık istiyorum". Bu, Gerçek olarak düşündükleri yolda yürür gibi görünen bir çok arayanın hissettiği dürüst bir duygudur. Biz bunun ne kadar zor bir mesele, konu olduğunu, Özben'in anlamının ne kadar yanlış yapılandırılabildiğini, ve yüklenilen hatalı anlamın Özben'i bilmenin araçları dünyada olmadığından, ne kadar da çabuk amaca hizmet etmeyen hedefler için kötüye kullanılabildiğini gördük. Araçlarımız var, ama bu araçlar Doğa dünyasına aitler, ve eğer dünya Özben değil de Özben ile bilinen bir şeyse, Özben'le organik olarak bir bağı olamaz. Bundan dolayı, İçsel-Farkındalık'ı arayanlar ya da "Özben"i araştıranlar, çok zor bir duruma düşmektedir.

"Özben'i hangi anlamda anlamalıyım?"

"Gözlerimle görüyorum, duyu organlarımla dünyadaki nesnelerle irtibat kuruyorum, ama Özben'i nasıl bilebilirim?"

Kavradığımız tüm anlamlar Özben için dışsal olan dünyaya aittir, ve bu yüzden kişinin Özben'ini aramada ya da daha doğrusu Özben'in nerede olduğunu aramada gerçekten yardımcı olabilecek bir şey yok gibi görünmektedir. Zihin genellikle, duyuların ayarında ikinci derece bir rol oynadığından ve özellikle Ruh serüvenindeki ileri erişimlerde her zaman bir rehber olmadığından, biz nihayet kişinin kendi entellektüel kapasitesine tamamen güvenmekteki zorluğu sınırlandırdık. Bunun tecrubesel bir yardım kapasitesi vardır, ama belirli bir sınır noktasında durur ve zihnin işlemeyi durduracağı, rasyonelliğin çalışmayı keseceği bu sınırın madde bilincinden

ayrımı bir kıl boyu uzaklıktadır. Kimse bunların nasıl ayırt edilebileceğini bilemez, yine de kişi birinin diğeri olamayacağını kabul etmelidir. Fark neredededir? Şuur ve madde arasındaki sınır çizgisi neredededir? Zihin burada durur, çünkü zihin uzay, zaman, sebep, ilişki işlemleriyle dışsal olarak manevra yapar, bu yüzden, bu çok seyrek bir biçimi de olsa, zihin Doğa dünyasının bir malıdır. Bu sebepten, zihin ve mantık Özben'in bilgisindeki nihai araçlar olarak ya da İçsel-Farkındalık amacı için ekipmanlar olarak alınamazlar. Nesnelerin ne olmadığını söyleyecek negatif bir değerleri vardır, ama nesnelerin ne olduğunu söyleyemezler. Kendimizi tanımladığımız herşeyin de bizim Özben'imiz (benliğimiz) olduğunu söyleyebiliriz. Bu, benim varoluşumdan ayrı durduğunda, benim sevgim olabilir. Bazı gizemli, bilinmeyen bir şekilde, bir şey, bir nesne, bir kişi ya da bir durum bir kişiyle özdeşleşir ve bu kesinlikle Özben'in bir çeşididir. Kişi kendini tanımladığı şeyi, kendi Özben'i gibi sever - benim ülkem, benim tabiyetim, benim insanlarım, benim topluluğum, benim kocam, benim karım, benim malım, benim binam, benim şuyum, benim buyum. İnsanlar kendilerini tanımladıkları şeylerle çatışılıdığında, sıklıkla büyük yoğunlukta duygularla heyecanlanırlar. Baba çocuğuyla bir çatışmaya tahammül edemez, ve bir mal sahibi malıyla ilgili bir çatışmaya tahammül edemez. Bir çatışmaya tahammül edilemez, çünkü bu kişinin kendisiyle olan bir çatışmadır. Bu "benim" ülkemde, "benim" evimde, "benim" paramda, "benim" arkadaşımda olan, "ben"den ayrılmaz olan şeyler, "Ben"im. Ben bununla yaşarım ve bunlar benimle yaşarlar, ben bunun üzerine yemin ederim, bunlar da benim üzerime yemin ederler.

Özben merak uyandıran bir şeydir. Merak uyandırır, çünkü bizi gerçeğin tamamen zıttı olan inanç durumlarında aldatır. Bize bu dünyada olan da tam olarak budur. Bir ulus, ya da bir din sebebiyle insanlar tarafından çılgınca gösterilmiş bu kudurmuş bağımlılıklar, insanın önündeki bu dünyadaki en büyük delilik tezahürü, büyük ukalalık olarak düşünülmelidir. En sıkıcı, görünüşte pratik ve alelade anlamda, Özben'in ayrılamayacağımız ve duyusal olarak bağlı olduğumuz herhangi bir şey olduğunu söyleyebiliriz. Bir kişi duygusal anlamda belli bir nesneye bağlandığında, kişi bunun sadece duygusal bir ilişki olduğuna inanmaz. Bu, o an, içteki psişenin bir işleyişi olarak alınmaz. Kişinin varlığının kökü olan şuur, duygu ya da his denilen psişenin işleyişiyle korkunç bir hızla ilerler ve kişinin ayrılamayacağı bir şey haline geleceği nesneyi sarar, tıpkı, güneş ışığının bir nesneyi sarması ve algılan bir nesne yaparak göze görünür kılması gibi. Duygular sevilen ve nefret edilen nesneleri sarar: bunların pozitiflerine sevgi, negatiflerine ise nefret deriz. Bu, akıllarımızda kavranması zor bir şeydir, çünkü bizler bu psişe fiilerini artık tanımıyoruz. Dünyada bu fenomenle, bilimsel olarak karşı karşıya geldiğimizde, ya da görgü tanıkları ya da seyircileri olarak davrandığımızda, bizler tanınan ve algılanan nesnelerin dışında duruyoruz. Ama duygusal fiil, dışarıda bir hakem, bir seyirci ya da bir görgü tanığı olarak durabileceğimiz bir fenomen değildir. Bizler duygu sıvısında eridik, ve kendimizi tanımladığımız nesnelerin içine döktük. Ve bizler nesneyi sararak örten güç olarak eridiğimiz bir sıvı haline gelince, neler olduğunu anlamak için orada olmuyoruz. Orada olamıyoruz, çünkü biz sıvı haline geldik. Bu sevgi duyulan nesneye kendimizi akıttık ve kendimizi akıttıkça, biz o nesne haline geldik, böylece o nesne dünyadaki değerli tek şey haline geldi ve Özben tamamen yok edildi. Bir nesneye olan sevgi ne kadar yüceyse, Özben'le olan ilişki de o kadar derin kesilir, böylelikle bir nesne için duyduğu örneği görülmemiş sevgisinde eriyen kişi artık bir insanoğlu olarak varolmaz. Bu kişi sona erer, Özben nesne haline gelir, Atman Atman-olmayan haline gelir, tekrarlamak gerekirse, şuur madde haline gelir. Yaşam ölüm haline gelir. Bizim bunun bir ölüm dünyası, mrityuloka olduğunu söylememiz boşuna değildir. Bu, mistiklerin ve ilahiyatçıların bıkıp usanmadan söylediği, yok ediş, geçici, ölüm ve

unutuş ve karanlıklar ve olmayış dünyasıdır. Bu, yaşam dünyası değildir, bu ölüm dünyasıdır. Niye ölüm dünyasıdır, çünkü bir nesnede yaşayabilmesi için, önce Özben ölmelidir. Ve dışarıdaki bir nesnede yaşamaya devam ettiğimiz ölçüde bizler ölüyüz. O halde, biz tamamen canlı değiliz, kısmen, bizler bitkiler gibi nefes alırız, ama yaşamın tamamı bize miras bırakılmış gibi gözükmemektedir, çünkü yaşamımızın bir kısmı kendimizden ayıramayacağımızı düşündüğümüz nesneye gitmiştir. Bu dünyada, sizden ayrılamaz bir şey, kendinizi tamamen ya da büyük oranda ya da en azından birazcık özdeşleştirdiğiniz bir şey var mı? İşte bu ölçüde siz Özben değilsiniz. Özben-olmayanın öğesi içinize girmiş ve Özben-olmayanın öğesi sizden Özben'in vereceği neşeyi çalmış ve Özben'i kendisine uygun hale getirmiştir. Özben, Özben-olmayan hale gelmiştir.
O halde, Özben nedir? Özben, kendinizi tanımladığınız herhangi bir şeydir. Teknik dille konuşursak, biz bu tip Özben'e gaunatman, ikincil ve kusurlu Özben (benlik) deriz. Bir "nesne" siz "haline gelemez". Büyük Acharya, Sankara, Brahma-Sutra'lara şu ihtişamlı ifade, ölümsüz bildiri ile başlar; özne ve nesne, ışık ve karanlık gibidir; ikisi aynı yerde bulunamaz ve biri diğeri ile tanımlanamaz. Yine de, biz bir ama diyoruz. Biz ışığı karanlık ile, karanlığı ışık ile tanımlarız, özne nesne olmalıdır ki, bir sevgi nesnesi olabilsin. Sevgi, öznenin nesne haline gelmesinden başka bir şey değildir. Ve Acharya Sankara bunun olmayacağını söylemektedir, ve biz bunun olması gerektiğini söylüyoruz. O halde, burada, büyük zorlukların dünyasındayız - kimin tarafından yaratılmış, kimse bilmiyor. Bu ikincil benlik sevgi ve nefret nesnesi olan gaunatman, bir metal paranın iki yüzü gibidir. "Ben İçsel-Farkındalık peşindeyim" dediğinizde, hangi özbeni arıyorsunuz? Bırakalım, herkes bunu kendi kalbinde derinlemesine tartsın. İçsel-Farkındalık'ınız için istediğiniz hangi tip bir "Özben"? Bir haliyle "Özben" dediğim gibi kendinizi özdeşleştirdiğinizdir. Peki, bırakalım bu orada dursun, bu meselenin bir yönüdür. Şimdi siz özdeşleştirmekle ne demek istiyorsunuz? Siz başka bir şey haline gelebilir misiniz? A, B haline gelebilir mi? Mantık dilinde, A A olmalıdır, ve A asla B haline gelemez. Bu, zıtlıklar kanunudur. Eğer A, B olamazsa, siz başka biri olamazsınız. O halde bir kişinin sevdikleriyle kendinden başka bir şey haline gelmesi nasıl oldu? Kendi Özben'in kendisi dışında arama gereği niye ortaya çıktı? Nerede böyle bir gereklilik vardı? Böyle bir gereklilik yoksa, bu dünyada sevilenler olamaz. Kimse bir şeyi sevemez, birinin diğeriyle irtibatı mümkün değildir. Ama bu görülmüştür ve bu vardır. Öznenin nesneyle özdeşleştirilmesi nasıl ortaya çıkmıştır? Ve nasıl A, B haline gelir? Işık nasıl karanlık olur? Gerçekten çok ilgi çekici! Bu tip şeyler olamaz, ama bu dünyadaki mevcut yaşam tipinin bir anlamının olması için olmalılar. Eğer bu, bu dünyadaki yaşam amacımızsa, nasıl bir amacının olması gerektiğini tahmin edebilirsiniz. Bu dünyada yaşama şeklimizin bir anlamı var mı? Milton'un bu durumu anlatan düşen bir melekle ilgili yazdığı uzun şiirdeki gibi bir hiç için değil mi? Ve Milton o şiirde, o şiiri okuyan bizleri anlattı- başka bir şeyi değil. Bu gaunatman, bu dışımızdaki, kendini tanımlayan özben, aslında tanımlama yetisine sahip değildir. Ben kendim dışımda bir şey olamam. Ben nasıl Ben-olmayan olabilirim? Ama bir şey için sevgi duyabilmem için Ben-olmayan olmam gerekir. O halde, dünyevi sevgiler çok suni bir şekilde, Özben'in Özben-olmayan'a transferidir. Bu doğal bir fiil olamaz. Bu doğal olamaz, çünkü A, B haline gelemez. Ve A'yı B yapmak için yapılacak her bir teşebbüs, suni bir örtbas olacaktır, ve bu A'nın, kendisi-olmayan bir B suniliği yaşamın tüm işidir. Hayatta yaptığımız tüm dengelemeler ve adaptasyonlar, A'yı B'ye tam olarak uydurmaktır, ki aslında bu hiç bir zaman olamaz. Bundan dolayı, "İçsel-Farkındalık istiyorum" dediğinizde, İçsel-Farkındalık'ta aradığınız Özben bu değildir. Yapmacık bir İçsel-Farkındalık'la, bir ekrana suni olarak yansıtılmış bir durumla, maddenin bir gölgesiyle

nasıl tatmin olabilirsiniz ki? Sevgi ve bağımlılık ve özdeşleştirme nesnesinde gördüğünüz benlik, Özben'i ekranda canlandıran bir gölgedir ve kimse bir gölgeye sahip olarak tatmin olamaz. Bu yüzden, sevgi ve nefret, bu dünyada mutlu olmak için aklın ürettiği anlamsız tekliflerdir. Bu, hikayenin bir kısmıdır, Özben'in dünya-aramasındaki yaşam dramasıdır.

Bu dünyada herkes sadece Özben'den oluşmuştur, kimse başka bir şeyi istemez. Siz birşey "istediğinizde", siz "Özben"inizi istiyorsunuz, başka bir şeyi değil. Başka bir şeyi değil, çünkü bu sizinle özdeşleşmiştir, ve bu siz "haline gelmiştir". Siz haline gelenin yoğunluğu ve yüzdesi, aynı zamanda, orada olan Özben'in yüzdesidir. O halde, bu İçsel-Farkındalık'ın bir türüdür. Ama bir arayan, bir sadhaka*, Gerçek'i arayan biri İçsel-Farkındalık'ın peşinde olduğunu söylerse, aradığı bu tip bir Özben midir, kişi-olmayanla ölümlü-benliğin suni özdeşleşmesi midir? Doğal olarak, hiç bir mantıklı kişi o kişinin aradığı Özben'in bu olduğunu söylemeyecektir. O halde ihtiyaç duyduğumuz gaunatman, ikincil ve kusurlu benlik değildir. "Özben"i istediğinizde danıştığınız bu dünyadaki hiç bir şey değildir. Bu dünyada olan hiç bir şey olamaz, çünkü bu dünyadaki herşey algılanan şuurun dışındadır. Bu, uzaydadır, zamandadır, bir yerlerde bulunmaktadır, ve bu nedenle bir nesnedir ve özne olamamaktadır. Nitekim, "İçsel-Farkındalık istiyorum" dediğinizde, kesinlikle bu dünyada olan bir şeyi istemiyorsunuz; bu analizde, bu netleşiyor. İstediğiniz bu dünyadaki bir şey değil, peki başka ne istiyorsunuz? Aklınızla kavrayacağınız başka bir şey yok. Eğer istediğim dünya değilse, ve ben "İçsel-Farkındalık" istiyorum diyorsam, ben bu dünyadan bir şey istemiyorsam, o halde ne istiyorum? Peki, bir çocuk gibi "Ben kendi Özben'imi istiyorum" diyebilirsiniz. Bu bir çocuğun vereceği cevaptır. Niye bu bir çocuğun vereceği cevaptır? Çünkü daha evvel bahsettiğimiz büyük bir zorlukla ilgilidir. Siz "benim kendi Özbenim" dediğinizde neyi kast ediyorsunuz? Ne demek istiyorsunuz? Burada, Özben'in bir diğer kavramına, felsefi dilde mithyatman denilen, ya da sahte benliğe geliyoruz. Size ne dediysem, bunların tümü hoşlanılan ve hoşlanılmayan şeylerin dünyasındaki ikinci benlikle, gaunatmanla, nesnel benlikle, kusurlu, gölgelenmiş benlikle ilgilidir. Şimdi, önümüzde başka bir zorluk vardır. Çoğu arayanın İçsel-Farkındalık istediklerinde isteklerinin bu dünyadaki bir şey olmadığını fark edecek kadar dürüst olduklarına inanmak anlamlı olduğundan, başka neyi istedikleri net olmayabilir. Söyleyecekleri çok basit bir şey vardır, -"aradığım benim "içimde olandır"." Biz basitçe Özben içimizdedir diyebiliriz, ve Özben dışarıda dünyada bulunan bir şey değilse, doğal olarak "benim içimdedir". Geçen sefer size bu "içinde" olma fikrinin ne kadar gözden kaçırıldığını; içinde kavramıyla neyi kastettiğimizi kolaylıkla bilemediğimizi anlatmaya çalışmıştım. Size geçen gün anlattığımı tekrarlayacağım. Bu, kutsanmış her bir şeyin "içindedir", benim içimde, sizin içinizde, X, Y, Z'nin içinde ve A, B, C, D'nin içindedir. Öyleyse, güneşin ve yıldızların ve ayın ve dünyanın ve insanoğullarının ve onun ve bunun içindedir, bu hariciyetin olmadığı bir içselliktir. Bu şüphesiz içselliktir, çünkü herşeyin içindedir; bu kabul edilmiştir. Ama, herşeyin içinde olması gerçeği, onun dışında bir şeyin olmasına mani olur. Bundan dolayı, "içinde" kelimesi Özben kavramına ya da zannına tamamen uygulanamaz. Bu yüzden, bizim "içte" olan Özben'i istiyoruz derken biraz tedbirli olmamız gereklidir. Hangi "içteki"nden bahsettiğimiz net olmalıdır. Bana, niye bu tip bir netlik gereklidir diye sorabilirsiniz. Böyle bir gereklilik vardır, çünkü psikoanalistlerin aklın "içe dönmesi" ya da bazen daha kötü bir ifadeyle "narsistik içe dönüş" tuzağına düşebilirsiniz. Bu ifadeler saf batı psikoanalitik terimleridir; kişilikte kitlenmiş psişe, kişinin kendi kafasındaki öznel psişik işlemlerle sınırlanmışlığı, benlik kavramını sadece fiziksel bedenin işlevleriyle sınırlama gibi hastalıklı imaları vardır. Zürih'in büyük psikoanalisti Carl Jung insanları içe dönük ve dışa dönük diye

sınıflarken bir keşifte bulundu. Bu sınıflandırma Hint psikoanalistleri için de yeni bir şey değildir. Patanjali, bunu Jung doğmadan evvel söylemiştir. Ancak, biz bunu yine de sadece analitik psikoloji diye adlandırılan çevreye dahil olan psikoanalistler telafuz edip halkın bilgisine sunduğu zaman biliriz.
Dünyadaki amacımızı bu dünyadaki herhangi bir şeyle özdeşleştirmekten çile ve din yoluyla korunurken, Özben kavramıyla sınırlı ben-merkezli bir kozaya girebiliriz ve dışa dönük olarak adlandırılanın tersi olan içe dönük hale geliriz. Yaşamdaki içe dönük ve dışa dönüklük arasındaki bu mümkün veya görünen çelişkide olan zorluk- ki gerçekte çelişki yoktur-, bu zorluk insanların jnana ve karma dedikleri bilgi ve fiil arasındaki savaşın da sebebidir. Fanatikçe anti-fiil, sadece bilgi, fiilin tersi bilgi olan doktrine yapışan insanlar vardır. Dışa dönük olan diğerleri de hiç bir bilgi kavramının fikrine inanmazlar ve fiile, işe, maddesel, pratik bir şeyler yapmaya inanırlar. Bizlerin Hindistan'ın eski devirlerinden kalma ve Avrupa'daki mistik çevrelerde de görülen, bilgi ve fiil, jnana ve karma arasında bir çekişmemiz var. Şimdi, Bhagavat Gita, özellikle bilgi ve fiil arasındaki görünen zıddiyet sorununu çözmede büyük bir devrimdi. Isavasya Upanishad'da bundan zaten bahsedilmişti- bu Bhagavat Gita'dan önce yazılmıştır- bir yerde kullandığı iki terim olan avidya* ve vidya* derken, bu iki kelime birbiri ile zıtmış gibi görünmektedir. Siz, terk yoluyla dışarıdaki herşeye olan bağımlılığın yok edilmesinin başarımı ve zaferiyle bir çilekeş ya da din adamı yaşamı sürerken, içe dönüklük karmaşasına yakalanabilirsiniz; böylece herşeyden nefret eder, dünyayı küçümser ve yatadılışın kendisini şeytani olarak lanetler ve dünyaya yabancı olmayan Şeytan'ın alemi olarak dünyanın çift hale getirildiğini, bu yüzden dünyada hiç bir şeye bakamayacağınızı, herşeye gözlerinizi kapatmanız gerektiğini söyleyen dinsel görüşlerde olabilirsiniz. Bu uçlardan biridir. Bir başka uçtan ise zaten bahsettik- tamamen maddede erime ve böylece Özben'i yok etme. Her iki yolda da hatalar yapılır. Gaunatman ya da dıştan motive edilmiş nesnel benlik, buna karşı korunmalıdır, "Özben" bedene bağlı olmadığından, kendimizi ayrıca her tür psikoanalitikle ya da daha doğrusu saf fiziksel öznellik anlamındaki içe dönüklüğün psikopatalojik durumundan tanımlamaktan da korumalıyız. Bu yüzden, "Özben"i istiyorum ve diğerleri beş para etmez, diyemezsiniz. Bu tip bir ifade, Özben'in sadece bir kişinin içinde olduğu ışığında bakıldığında anlamını kaybeder. İçe dönük ve dışa dönük durumlar Özben'in gerçek kavramında tamamen dizginlenir, çünkü Özben'in bu içselliğinde dışsallık kökünden atılır. Bu, dışarıya ulaşmaya karşı çıkarak içe gitmek değildir. Siz kendi içinize gittiğinizde, bu sizin artık dünyada daha ileri gitmeyeceğiniz anlamına gelmez. Her iki uç nokta da sonunda buluştular. Özben'de mesafe yoktur. İçe doğru hareket ve dışa doğru hareket, şüpheyle alınması gereken kelimelerdir. Mesafesiz varoluş aleminde anlamlarını yitirirler.
"Ben İçsel-Farkındalık istiyorum" dediğinizde, ne istiyorsunuz? Psikolojik olarak kendinizi bir dolu zorlukta bulacaksınız. Bu tartışmayı bugün bitiremem, çünkü başka bir şey hakkında; Özben'in gerçek kavramına yapılan konsantrasyonda başarısız olmanın sebepleriyle ilgili bir kaç açıklamada bulunmak istiyorum. Burada zorluk, bizim bu uygulamadaki hazırlıksızlığımızdır. Bizler, insanların genellikle dediği gibi, çok istekliydik ama çok fazla suyu tutamayan pişmemiş toprak kaplar gibiydik. Önümüzdeki bu görevdeki hazırlıksızlığımız yaşamın, yani kalplerimizin kalbinin, deneysel değerlerine olan süptil özlemle doludur. Bizler, kalplerimizin içinde, Özben-olmayana duyulan biraz ilgi veya hoşlanmadan bağımsız değiliz. Bu küçük pusuda duran "niye sahip olmayayım ki", "eğer olursa, sahip olayım" duygusu, bu Özben-olmayan'a duyulan özlem, bu arzunun ortaya çıkma olasılığı, önümüzde bir engeldir. Yaşamın neşe kaynakları olarak adlandırılan kutsanmış herşeyi kapsayan İçsel Farkındalık'a ulaşmanın pek de kolay olmadığına duyulan tam bir iknadır. Bu süptillik

nedir diye sorabilirsiniz. En iyi insanlar bile, bu "dar kapıdan" kaçamazlar, çünkü bir şekilde bir ses - kimin sesi bilinmez- bize Özben'i kazanırsak, birşeyleri kaybedeceğimizi söyler. Ben Özben'i kazandığımda, aynı anda birşeyi kaybediyorum. Ve kim değerli bir şey olan bir penny** kaybetmek ister? Şimdi, dünyada bir penny değerinde bir şey var mıdır? Biz dünyada, sadece pennyleri değil, yığınla Poundları buluruz, ve kim bu değerlerin kişinin yaşamında görülmediğini söyleme cesaretini gösterebilir? "Benim için değeri yok" demenin faydası yoktur ve kalp değerini görse de görmese de söylemelidir. Dünyanın değerlerinin Özben'de bulunduğuna kendinizi ne ölçüde ikna ediyorsunuz, ve Özben'i istediğinizde siz dünyanın dışında bir şeyi aramadığınıza, dünyadaki bir şeyi kaybetmediğinize, bunun dünyadaki herşeyi kapsadığına, dünyadaki herşeyi değiştirilmiş, fazlasıyla az bulunur hale getirilmiş bir biçimde kapsadığına, böylece Özben'i kazanmanın dünyayı kaybetme olmadığına, tersine dünyadan fazlasını kazanma olduğuna kendinizi ne ölçüde ikna edebiliyorsunuz? Kim bu ölçüde ikna olabilir? Entellektüel olarak, rasyonel olarak, felsefi olarak bizler ikna oluruz ama kalp berbat bir arkadaştır ve herşeyi kolayca dinlemeyecektir. Çünkü, biz duygusal deneyimlerin dünyasını bırakma olasılığıyla karşı karşıya geldiğimizde, bizi bir korku alır. Ölüm bir korkudur. Kim ölmek ister ki? Biz niye ölümden korkarız? İşte bize bir örnek. Bu bedene, buraya ve bedene bağlı herşeye ne ölçüde değer veriyoruz? Özben buraya nereden gelir? Niye Özben arzulanır? Bunlar, aklın süprüntüleri olarak adlandırılan yoldaki engellerdir. Özben için önceden gerekli olan olarak düşünülen Vairagya*, sıradan anlamda bir rahip ya da rahibe haline gelmek değildir. Bu, dışarıya olan davranışlarınızda bir sosyal değişim değildir. Tersine, bu içteki değerlerin değişimi ve bunun, önemli olan Özben'le kucaklaşmada, tüm dünyanın maddesini kucaklamış olduğu mantığının iknasıdır. Siz Özben'i idrak ettiğinizde, tüm evreni idrak edersiniz. Bu yüzden, değerli olan hiç bir şeyi kaybetmezsiniz. Yaşam ve ölüm anlamını kaybeder, ruhla büyük evrensel ruhu kucaklama serüveninde ne yaşamın ne de ölümün bir anlamı vardır, ama bu korkunç bir şeydir. Bu nedenle Arjuna, "Aşağı gelin, aşağı gelin, yeter, yeter, bunu daha fazla istemiyorum. Ne kadar yüce bir Biçim olsa da, bu yeterli. Sadece eski olanı istiyorum, lütfen aşağı gelin. Oh, efendim!" demiştir. Bu amacın büyüklüğü, güzelliği ve haşmeti ne olursa olsun, biz uzun bir süre buna dayanamayız. Biz "peki" deriz, ama o an için yeterli olduğunda - daha küçük, minik bir şey elde etmemize izin ver deriz. Bunlar, içimizdeki daha küçük olan benliğin küçük feryatlarıdır. Bunlar çok küçük olabilirler. Ama yarım inç genişliğinden daha fazla olmayan bir parmağı, gözlerimize yaklaştırdığımızda, güneşin geniş küresinin görüntüsüne engel olurlar. Bu durumda, dünyadan binlerce kez daha büyük olan güneşi göremezsiniz ve bunun tek sebebi gözlerinizin önündeki küçük parmaktır. Bizler, bunların küçük meseleler ve küçük zorluklar olduğu ve bizim onların üstünde olduğumuz kanısına kapılmamalıyız. Biz o kadar kolayca bunları aşmış olamayız. Bu zorluklar gözün retinasındaki küçük kum tanesinin rahatsızlık vermesi gibidir. Bizlerin hazırlıksızlığı psişik işlemlerin tortularından kaynaklanmaktadır.

3. BÖLÜM

Kabul edilen geleneğe göre, herkesin peşinde olduğu Yüce Gerçek, Sanskirtçe Sat-Chit-Ananda* kelimesi, Nihai-Varlık'ın üç katlı doğasının karışımını göstermektedir. Yüce nesnenin nihai ya da son özelliği, varlığının ya da bulunduğu yerin uzaysal (yersel) uzaklığını göstermez. "Nihai olarak bana söyleyecek neyiniz var?" Bu tip sorular sorarsanız, bir zaman-süreci ile ölçülen geçici mesafe ve sırayı ima etmiş gibi görünürsünüz. "Nihayetinde, tüm bu çabanın sonunda ne ortaya çıkıyor?" Bu tip sorular ayrıca zaman mesafesinin de olduğu sonucunu ortaya atar. "Sonra, ne oluyor?" Bu şekilde soruyorsanız, ölçülebilen bir zaman-değerinde düşünüyorsunuz.

Bu uzundur, uzaya yayılma özelliği vardır. Ama Nihai Varlık geçici süreç ya da uzaysal olarak ölçülebilen mesafe mantığıyla anlaşılamaz. Bundan dolayı, biz Nihai Gerçeklik gibi terimlerden bahsederken, bu kelimelerin anlamlarının yorumlanmasında dikkatli olmalıyız. Sadece süreç ve mesafe terimlerine dayalı düşünme gerekliliği insan aklının mevcut insani algılama araçlarının kıstasıyla Nihai Varlık'ı ölçmesini zorunlu hale getirir. Buradaki nihailik mantıksal bir nihailiktir, geçici ya da uzaysal nihailik değildir. Bir sürecin mantıksal olarak tamamlanmasını da biz geçici terimlerle düşünürüz; örneğin eğitim sürecini. Eğitim kariyerinin tamamlanması bu kariyere başladığınız günlerin sayısı açısından bakılırsa geçici bir süreçtir. Ama eğitimin kendisi mantıksal bir süreçtir. Bir aşama bir başka aşamadan sonra, yolda yürüdüğümüzdeki fiziksel adım sırası gibi değil, mantık sırası ve düzeniyle gelir. Bu anlamda, biz Nihai-Varlık'ın ne olduğunu anlamalıyız. Biz Nihai-Gerçeklik'ten bahsederken kast ettiğimizin kapsamlı olma olduğunu söylemek yeterlidir. Bu, geçici bir süreç ya da bağ ya da gelişmeler zincirinin son noktası gibi bir son değildir. Bu, bir durumdan başka bir duruma doğru hareketler zincirinin son halkası değildir. Bu, sadece hareketin değil, ama yolun ve yolcunun da bulunduğu bir tatmin durumundaki her bir sürecinin mantıksal olarak tamamlamasıdır. Bu, yer ve zaman yoluyla yapılan fiillerden aldığımız deneysel yardım olan herşeyin-içinde-kaybolduğu mükemmellik, uzaysal-olmayan ve geçici-olmayan varoluş içinde değişmektedir. Bunlar, Nihai Gerçeklik'in özellikleridir, ve bu bahsettiğim gibi, Sanskrit dilinde Sat-Chit-Anandadır. Bizim aradığımız budur. Sat, Chit, Ananda kelimeleri bildiğiniz gibi, varoluş, şuur ve ilahi mutluluk anlamındadır. Burada tekrarlayalım ki, varoluş, şuur ve ilahi mutluluk bir taburenin üç bacağı gibi değildir. Burada tekrarlamak gerekirse, bu seri olarak ya da geçici olarak ya da uzaysal olarak değil, mantıksal olarak üç katlıdır. Örneğin, süt, çay ve şeker gibi bir fincan çayın içindeki üç farklı madde değildirler. Sat-Chit-Ananda bu üç özelliğin kaynadığında ortaya çıkan özü gibi değildir, çünkü biz bu sonsuzluğun önemini ifade etmek için hangi kelime veya tanımı kullanırsak kullanalım, kelimelerimiz yetersiz kalmış ve uymamış gibi görünecektir. Nihai-Gerçeklik, herhangi bir hareketle kapatılacak uzaysal ya da geçici bir mesafe değildir, ayrıca bir fizikçinin karışımı gibi üç katlı bir madde de değildir. Bu, Sat-Chit-Ananda kimyasal bir madde değildir. Peki o halde nedir? Burada bu, üçlü karışım olarak tanımlanan tek bir bölünmezliktir. Bu, Gerçek Varlık, Sat, varoluştur. Bu gerçek varoluştur ve ölümlü dünyada alışkın olduğumuz geçici bir yaşamın alaycı varoluşu değildir. Bizim içinde bulunduğumuz dünyaya varoluş denilemez, çünkü bu dünya hareket etmektedir, bir evrim sürecindedir. Yaşam, büyüme, düşüş ve yok oluş dediğimiz birbiri ardına gelen şeylerin geçici bir noktadan başka bir geçici noktaya olan hareketidir. Bu bahsettiğimiz varoluş değildir, çünkü bu, tüm bu hareketlerin sonudur. Bu nedenle, bu başka bir varoluşa doğru meyletmeyen bir varoluştur. Bu dünyadaki tüm geçici varoluşlar bu şekilde deneyseldir, çünkü özben-üstünlüğünün aslında mevcuttur. Burada gelişim, hareket ve evrim dediğinizden vardır. Ayrıca, tüm fenomenel varoluş, yaşamın tüm görünen biçimleri, Nihai-Varoluş'ta birer nokta olarak düşünülmelidir, ancak bu biçimlerin kendileri gerçek varoluşlar olarak gösterilemezler. Bu şartlarda, Sat Nihai Varoluştur ve burada nihainin uzaysal ya da geçici olarak uzakta olmadığını tekrarlamalıyım. Bu, mantıksal bir mesafedir. O halde, bu Nihai Gerçeklik Sat-Chit-Anandadır. Bu varoluştur, ama bu varolduğu şuurunda olan bir varoluştur. Bu pratik tüm amaçlarda kullanılan ve görünüşte varoluş olan bir taş gibi değildir; bu oradadır, ama orada olduğunun da farkındalığının olması gerekir. Ben bir kişi olarak varolmaktayım, ama benim varolduğuma dair bir şuurum da var. Şimdi, benim varlığım ve varlıksal şuurum birbirinden farklı iki safhaymış gibi ayrılamazlar. Benim varlığım bir yerde, varlık gerçeğimin şuuru başka bir yerde değildir. Benim varoluşum,

varoluşumun şuuru ile aynıdır. Bununla birlikte, bunun farkında olunması bu belli durumun "(var)oluş"unu kapsar, ve bu dünyada bildiklerimizden çok farklı olarak "olmak" ve "bilmek" aynı anlama gelir. Burada, bu şuur olan Satta ya da varoluşta, şuur varoluşu bizim dünyadaki nesneleri bilen zihinsel şuurumuz gibi bilmez. Ben, "Önümde bir bina olduğunu biliyorum" dediğimde, ben burada bir kaç kişi olduğunu ya da bir şeyin olduğunu biliyorsam, bu şartlar altında anlaşılması gereken şuurla aynı olan varoluştan çok daha farklı bir şeyi kastediyorum. Şuur, benim önümde bulunan sıra ya da masanın farkında olmam gibi varoluşun farkında olmaz, çünkü varoluşun kendisi şuurdur. Şimdi, tüm varoluş şuur olmalıdır, şuurun hiç bir bölünme ve parçalanma kudreti yoktur. Sizin bir yerlerde bir parça şuurunuz olup, bir başka yerde şuur eksikliğiniz olamaz. Varoluşun herhangi bir parçasındaki şuur noksanlığı diye bir şey düşünülemez, çünkü hayal edilen noksanlık da şuurun içinde olmalıdır. Şuurun varoluşun bir yerlerinde mevcut olmadığını söylemek onun halihazırda orada olduğunu söylemektir. Eğer şuur orada değilse, şuurun orada olmadığını bilebilecek kimse de yoktur. Bundan dolayı, şuurun doğasına ait çevre şartlarının analizi, şuurun bir yerde noksanlığının olamayacağını gösterir, ve onun bir yerlerde noksan olduğunu hayal etmek için bile, o orada olmalıdır. Ve bu tip bir tartışma, iddiayı ispat edilmiş farz eder. Bundan dolayı, tüm-varoluş tüm-şuurdur. Bu varoluş, anlatılan anlamda nihaidir, ve dünyada alışkın olduğumuz anlık varoluşun geçici safhalarından ayırt edilebilir. Bundan dolayı, bu tüm-varoluştur ve burada, orada, dünyanın belli bir yerinde, uzayda, zamanda olan bireysel yer gibi bir varoluş değildir. O halde, Gerçeklik'in anlaşılabilen tüm yargılama hakkı varoluştur. Herşey varoluştur ve hiç bir şey varolmayan olamaz, çünkü varolmama fikri kendi kendisiyle çelişen bir kavramdır. Bu kavram ortaya çıkamaz, çünkü varolmama fikri de varolmalıdır. Bundan dolayı, varolmama hiç bir anlam ifade etmeyen bir kelimedir. Bu nedenle bu anlamda açıklanan bu varoluş, herşeyi-anlayandır, ve hiçbirşey onun dışında değildir ve dışında kalamaz. Varoluşun dışında kalan bir şeyin olduğunu hayal etmek gelişim sürecinin uzun zincirine bir bağlantı yapmaktır, ve bu Nihai Gerçeklik değil, geçici varoluş olacaktır. gerçekçi doğasında istediği kadar nihai olsun, yer ve zamanın tanınmasıyla kabul edilen sınırları kırmış olmalıdır. Bu yuzden, bu herşeydir, heryerdedir ve her zamandadır. Bu tüm-varoluş bu nedenle tüm-şuurdur. Bunun böyle olma sebebi daha önce de bahsettiğimiz gibi bölünmez olmasındandır. Ne varoluş ne de şuur bölünemez. Şimdi, felsefi analiz için, metafiziksel tez için, Gerçeklik'in doğasının bu kadarlık anlayışı yeterliyken, ayrıca bu büyük Doğru'yu arayanın tatmini için, bu tüm-tatmindir, tüm-doyumdur, tüm-neşedir, tüm-sevinçtir, tüm-özgürlüktür. Bu, mutluluk olmayan bilgi değildir, şuur olmayan varoluş değildir, ve mutluluk olmayan varoluş şuuru değildir. Öğrenen bir insan gibi, kişi şuurla varolabilir, ama kişisel olarak çok mutsuz olabilir. Burada, bu üç sınırlamanın kötü durumuna da hakim olunabilir. Bu geçici, belli bir yerde bulunan varoluş değildir; bu tüm-varoluştur. Bu şuursuz varoluş değildir, şuurlu-varoluştur. Bu bütünlük, özgürlük, mutluluk duygusu olmayan sadece şuur değildir, tersine tüm bu duygulardır da. O halde, bu varoluş-şuur-ilahi mutluluktur, varoluş "ve" şuur "ve" ilahi mutluluk değildir. "Ve"ler, birleşmeler burada mümkün değildir.Kendisi şuur olan bu nedenle de ilahi mutluluk olan varoluştur. Şuur hakkında bu kadar şey söylemişken, biz onu uzayda bir yere yerleştirme konusunda yine çok dikkatli olmalıyız; çünkü şuuru uzayda bir yere yerleştirmek onu herhangi birimiz ya da dünyadaki herhangi bir şey gibi geçici bir nesne yapar. Şimdi, eğer bu Nihai Varlık'ın doğasıysa, ve heryerdeki tüm yaşam macerasının nesnesiyse, bu o halde herkesin içinde olmalıdır, her bir elektron ve atomun özünde olmalıdır. Bölünmez ve mükemmel olduğundan, kavranabilen uzaydan daha geniş olduğundan ve kavranabilen zamana göre daimi olduğundan, bu

Mutlak olarak ya da Sanskrit dilinde Brahman* olarak, ilahi mükemmellik olarak adlandırılır. Madem ki o bölünmezdir, o halde, o doluluktur, Bhuma*dır, herşeyi-kuşatan tamlıktır. Heryerde olduğu gerçeğinden dolayı, herşeyin kalbinde olmalıdır, ve bu aynı zamanda Atman, ya da tüm varlıkların Özbenlik'idir. Bu, Brahmandır, ve bu nedenle de Atmandır. Bu Atman olmalıdır, çünkü Brahmandır. Niye böyledir? Herşeyi-kapsayan varoluşundan dolayı. Heryerde olduğundan, herşeyin içinde olmalıdır.

Şimdi, daha önceki iki fırsatımızda ifade etmeye çalıştığım fikirlerin bazılarını tekrarlamak istiyorum; içsellik" kavramı akıllarımızda net olmalıdır. Bizler binaların "içinde", evlerin içinde, tapınakların içinde, salonların içinde vb diye düşünmeye alışkınız, ama bu Özben'deki ya da Atmandaki "içsellik"bu şekilde anlaşılmamalıdır. Bu, herkesin ya bugün ya yarın meditasyon kariyerinde karşılaşacağı bir zorluktur. Bizler insanoğulları olarak içselliği duvarların vb kuşattığı fiziksel bir şey olarak düşünmeye alışkınız, ama Atmanı bu kişinin bedeninin içinde olan bir şey olarak düşünebiliriz. Kendi fiziksel kalbimizi, göğsümüzü tutar, "burada, içimde, Atman var" deriz. Biz bu şekilde düşünürüz. Atman'ın içselliği Brahmanın evrenselliğini anlamak kadar zordur. Ben Mutlak'ın ya da Nihai Varlık'ın herşeyi-kavrayan özelliğinin uzayda yayılma ile, ya da genişletilmiş zaman süresiyle eşleştirilemeyeceğini, O'nun süresiz sonsuzluk ve uzaysız genişlik olduğunu yetersiz kelimelerle işaret ettim. Benzer şekilde, bizler Atmanın içselliğinin ne olduğunu anlamada da dikkatli olmalıyız. Tekrarlarsak, bu uzaysal bir birleşmeden çok, mantıksal bir anlama sahiptir. Peki niye? Genellikle Özben olarak çevrilen Atman kelimesi, Brahmanın nesnel-olmayan özelliğini işaret eder. Bu söylediğimiz gibi şuurdur. Şuur bir kişinin farkındalığının nesnesi haline gelemez. Şuur başka bir kişi tarafından bilinemez. Şuur herşeyi bilir, ama şuuru başka bir kimse bilemez; çünkü eğer biri şuuru bilen olarak oradaysa, şuur şuur olamaz, nesne olur, ki nesne de sınırlıdır. Nesneler her zaman sınırlıdır çünkü bilenin bulunduğu yerden itibaren iki kola ayrılırlar. Nesneler, algılayandan ayırt edilirler. Ama şuur bölünemez, çünkü bölünme kavramı ya da zannı, bölünmüş ya da çatalağzına gelmiş uzayda bile şuurun varlığını ima eder. Bundan dolayı, şuur nesne olamaz.

Şimdi, madem ki şuur Brahman, Mutlak, ve bu nedenle de nesne değil, ve madem ki şuur aynı zamanda herkesin Özben'i, Atmanı, bilinemezdir; o, bilen olmalıdır. Atmanın ya da Özben'in içselliği, hiç bir bilgi aracıyla bunun bilinemeyeceğini işaret eder. Atmanın bilinebileceği hiç bir bilinen ya da mevcut araç yoktur. Kimse Atmanı bilemez, kimse Brahmanı bilemez, çünkü bunlar bilinirse, Brahman ya da Atman dışında bunu bir de bilen biri olmalıdır. Brahman, ya da Atman dışında bir şey olduğunu hayal etmek imkansız olduğuna göre, Brahman ya da Atmanı bilen de olamaz. O halde, biz Özben'in farkındalığı ile, Tanrı, Brahman, Mutlak Bilinç ile neyi kastediyoruz? O'nu mevcut araçlarla bilmenin yolu yoksa, Brahman, ya da Atman ile birleşmek, bilmek, fark etmek, deneyimlemek nasıl mümkün olacaktır? Evet, Atmanı bilmek mevcut, bilinen, deneysel algılama araçlarıyla mümkün değildir. Algılamayla, çıkarımlarla, bilginin bilinen herhangi bir mantık süreciyle O'nunla irtibat kurulamaz, ya da deneyimlenemez; çünkü tüm mantık bilgi sürecinin dışsallaştırılmasıdır. Ve, bu Brahman, bu Atman gibi, şuurla özdeşleşen şey, nesne olamaz, O mantıksal anlayışın bir nesnesi de olamaz. Ve bizim tüm bilgimiz mantıksaldır, bu yüzden bizim bu dünyada şahsen bildiğimiz hiç bir şey, bu amaç için yeterli görülemez. Bu ayrıca Gerçeklik'i bilmede modern öğrenme araçlarının yetersiz durumunu da özetlemektedir. O halde, ben bu yüce Varlık'ı nasıl bileceğim? Tanrı, Brahman, Atman bilgisi ile ne kast edilmektedir? Bu, Brahman'ı bilen biri değildir, Atmanı bilen biri değildir. Bu, net hale geldi çünkü O'nun dışında bir kimse olamaz. Şimdi, bu

toplantı odasında oturan bizler, O'nun parçası mıyız, O'nun dışında mıyız, O'nun içinde miyiz yoksa biz neredeyiz? Bu sorular da sorulmamalıdır. Bizler O'nun parçası olduğumuzu söyleyemeyiz, çünkü O parçasızdır. Biz O'nun dışında olduğumuzu söyleyemeyiz, çünkü O'nun dışında hiç bir şey olamaz. Biz O'nun içinde olduğumuzu söyleyemeyiz, çünkü O'nun için uzaysal ya da geçici anlamda "iç" diye bir şey yoktur. Bizim O'nunla ilişkimiz nedir? Herhangi bir ilişki olamaz. Biz kendimizi öyle bir durumda bulduk ki, dünyanın herhangi bir yerinde mevcut olmayan bir araçla, bilinemezin bilinebileceği yeni bir eğitim sistemini istiyor gibi görünüyoruz. Acharya Sankara'nın Yüce Gurusu, Büyük Acharya Gaudapada, metinlerinden birinde Tanrı ile irtibat, irtibatsız irtibattır demektedir. O, Yogi'lerin bile bu şeyleri duymaktan, diğer kişilerle bunu konuşmaktan korktuklarını söylemiştir. Bizler, hiç bir şey görmediği yerde korkan çocuklar gibi korkuyoruz. Bu, burada verilen kıyastır. Siz hiç bir şeyin dışarıda olmadığı bir yerde bir bebeği ağlar görürseniz, onun sadece dışarıda hiç bir şeyin olmaması gerçeğinden dolayı ağladığını bileceksiniz. O, hiç bir şeyin varlığından dolayı korkmamıştır; bir şeylerin yokluğundan dolayı korkmuştur! O halde, arayanın şuuru dışarıda hiç bir şeyin olmaması olasılığından korkar ve şaşırır. Bizim dışarıda olan bir şeyden korkabilmemiz anlaşılır bir şeyken, bir şeyin yokluğundan korkmamız anlaşılır değildir. Bunun sebebi, şuurumuzun geçicilik ve süreç ile birlikte olmasıdır. Yaşamın geçici metodları yoluyla yaşanan deneysel sürece ve telaşlı fiile o kadar bağlıyız ki, nihai varoluşun ne demek olduğunu bile anlamıyoruz. Niye Arjuna Kadir-i Mutlak'ın görünüşünden korktu? Arjuna hepimizi, Jiva*yı, bilgi, deneyim ve Gerçeklik'le irtibat arayan bireyi temsil etmektedir. Ama o Gerçeklik'le "kendini" kaybetmeden irtibata geçmeyi istemektedir. Sorun burada ortaya çıkar, ve tüm meselenin kritik noktası buradadır. Büyük Acharya tarafından bahsedilen ya da Bhagat Gita'nın onbirinci bölümünde Arjuna'da gördüğümüz korku ya da dehşet, Kadir-i Mutlak'ın-Kapsamlılık'ı karşısında hissedilen süptil güvensizlik sonucu ortaya çıkar; güvensizlik hissedilir çünkü "Belki O'nun varlığında değilim". O olmalı ve ben olamam. Eğer, Bu olmalıysa, ben olamam, ve niye ben olmamalıyım? Sonuç olarak tüm sevgi, Özben'e olan sevgidir. Ölüm korkusu en büyük korkudur, ve kişinin kendi yaşamına olan sevgisi en büyük sevgidir. Biz sadece bu bedende varolmak için sıkı çabalarız, çok terleriz. Bu bedeni kaybetmemek için bu bireyselliği, bu egoyu, bu kişiliği kaybetmek kavrayabileceğimiz en son şeydir. Ve Arjuna'nın dehşeti kudretli okyanusa girmeye çalışırken korkan bir tuz tanesinden başka bir şey değildir. Tuz eriyebilir, geri gelmeyecektir. Geri gelmenin imkansızlığı bir korkudur. Geri dönmeyeceğimizden değil, bir şey görüp geri gelmek için biz seyahat etmek isteriz. O halde, bizler Tanrı'ya giderken bile turistiz. Bu gitme ve gelme kavramı, bir deneyim kazanıp tekrar bir zamanlar olduğumuz olma, insan düşüncesinin hastalığıdır. Aklın kirliliği bu zorluk ve korkuların arkasındaki sebeptir.

Brahman ya da Atman bilgisi, "başka biri" tarafından elde edilmiş Brahman ya da Atman bilgisi değildir. Bu, sadece Özben'in bilgisidir. Arjuna burada söyler: "Efendim, Sen Seni sadece Senin yolunla biliyorsun. Sen'i başka kimse bilemez." Bunun için, Tanrı'yı bilmeye çalışan kişi, Tanrı'nın içindedir. Yine de zorluk bizi bırakmamaktadır. O halde biz neredeyiz! Bu açıklandığı halde, soru, net olan sebepler için sorulmaz. Eğer O Kendini biliyorsa ve başka kimse O'nu bilemiyorsa, biz neredeyiz? Bu soru, O'nun "(var)olduğu" ve "(var)olma" biz dahil diğer tüm varoluşları kapsadığı söylenerek zaten cevaplandığından, sorulmamalıdır. O'nun Kendi hakkındaki bilgisi bizim Bu'nun hakkındaki bilgimizden çıkan her tür ayrılıkçı bilgi ile karıştırılmamalıdır. Bu nedenle, bizler bu dünyadaki bilginin araçlarının neden yeterli olmadığını tahmin edebiliriz. Bu dünyadaki bilginin tüm araçları bilgi-olmayanın bilgisiyle ilgilidir. Siz bir ağacı bildiğinizde, ağaç ağacın bilgisi değildir. Bilgi bilme sürecidir, gelip algılamayla

irtibat halinde olmadır; ağacın kendisi sürecin dışındadır. Ama burada, bilgi nesnesi sürecin dışında değildir, ve bu nedenle bilgi süreçleri Tanrı ile irtibat amacına uygun değildir. Araçlar nelerdir? Araçlar, Özben'dir ve biz Özben dediğimizde, herşeyi-anlayanın mantıksal ruhaniliği kast ederiz. Bu'nun bu bilgisi sadece hepimizi kapsayan Bu'nladır. Buna, yer ve zamanda hayal edilen şuurun dışa dönük tesirlerinin erimesiyle ulaşılır. Buna kendine hakim olma denilir. Bu, kendini zaptetmektir, bu Tapastır. Sadece Tapas ile çabalayan kişi Tanrı yolunda yürümeye müsait olabilir. Tapası, bu sertliği uygulayamayan kişi bu sorunun ucuna bile dokunamaz.
Tapas nedir? Bununla ilgili meraklı zanlarımız vardır, ama prensip olarak bu, Tapas şuurudur. Bazen biz sorunlarımızın kaynağı olarak görsek de, bizim fiziksel bedenimizle ya da dışarıdaki fiziksel dünyayla ilgili bir sorunumuz yoktur.Sorun şuurun hatalı hareketinden kaynaklanmaktadır. Bir hayal dünyasında sorun olamayacağı gibi, biz tıpkı rüyada gibi, doğal olmayan bir şekilde şuurun hareketiyle bir sorun yaratabiliriz. Biz şimdi uyanma durumundayız, şuurumuz hayali algılama nesnelerinden arınmış ve bu yüzden hayali algılama nesneleri bizi artık rahatsız etmeyecekler. Ama rüya denilen, şuurun, bu kendi içinde özel olarak üretilmiş durumuna girince, bizi kesinlikle rahatsız ederler. Ve orada olmayan şeyler, oradaymış gibi görünür ve bu, tek cümleyle söylersek, -şuurun problemi, gerçekten orada olmayanın sanki orada olan tek şeymiş gibi kovalanmasıdır! Biz rüyada katı nesnelerle, yaşayan varlıklarla karşı karşıya geldiğimizde, sanki rüyada değilmiş de yüzde yüz gerçekmiş gibi, samimi olarak onları görüyoruz, algılıyoruz, onlarla irtibata geçiyoruz ve onlara tepki veriyoruz. Şuurun, rüyada irtibat kurduğu, değerlendirdiği, ve tepki gösterdiği nesneler olduğunu hayal eden mükemmel bir hatası vardır. Şuurun gerçekten orada olmayan şeylerle irtibata geçme vaadi rüyanın sebebidir; yoksa uyanık olurduk. Uyanış safhası diye adlandırılanda da benzer bir şey olmaktadır. Önümüzde gördüğümüz nesneler gerçekten orada değildirler. Orada değildirler, çünkü şuurun rüya dünyasında irtibata geçmek için nesneleri kendi önüne yerleştirmesi gibi, bunlar, algılayan şuurun önüne bu nesnellik şartında yerleştirilmişlerdir. Tapas karşılaştırması, dünyadaki şuur gerçekliğinde uyanmamız için, rüyadaki görevimizin ne olduğu örneği ile daha net hale getirilebilir. Rüyada algılanan nesneleri tutan şuur bu nesnelerin orada olmadığının, bu nedenle de onları düşünmeye bile gerek olmadığının iknası için eğitilmelidir. O zaman bu Tapas olur. Şuur, kendini görünen algılanan nesnelerden kurtararak kendi içine odaklanır. Sanki rüyanın dışındaymış gibi, şuurun kendi içinde odaklanması ve bunu aşırı sevmesi uyanmadır. Yoga sadece bu kadardır. Yoga, bugün duyusal-algılamalar dünyası dediğimiz görünen nesnelerden şuuru geri çekmedir ve Tapasın bedene eziyet anlamına gelmesi gerekli değildir. Bu, cezalandırmadan çok bir eğitimdir. Bu, alışkın olunmayan inanç ve iknalara şuuru hapsetmek değildir; bu, organik bir evrimdir. Bhagavat Gita'nın öğüdü, bu konuyla çok ilgilidir. Yoga, din, ruhsal uygulama, ya da Tanrı Yolundaki meşguliyet, zamanda değil sonsuzlukta yaşayan sağlıklı bir harekettir. Bu, organik olarak büyüyen bir süreçtir, ve tamamen doğal hatta algılanamaz olduğundan, bir çocuğun bir erişkin haline gelmesi sırasında acı olmamalıdır. Tanrı'ya doğru hareket, bir bebeğin erişkin hale gelmesi hareketi gibidir. Babek bir vasıtayla, ya da yürüyerek hareket etmez; bu daha az-tamlıktan daha geniş-kapsamlı tamlığa doğru organik bir büyümedir. Böyle olduğunda bile, Tanrı-Bilinci bir yerlere doğru bir hareket değildir. Bu, dışarıya ya da içeriye doğru bir hareket değildir. Bir çocuk yaşlı bir birey olduğunda, o dışarı doğru hareket etmemiştir, içeri doğru da hareket etmemiştir, o sadece kendisindedir, yine de boyutu artmıştır, organik olarak daha kapsamlı hale gelmiştir ve farkındalığı daha tam hale

gelmiştir. Tanrı-Bilinç'ine giden yol birşey yapma, orada burada koşuşturmaktan ziyade -bunların hiç biri ruhsallık değildir-, mantıksal boyutumuzdaki, bilme kapasitemizdeki artıştır. Bu, şuuru gerçekte olmayan şeylerin yönündeki hatalı hareketinden maneviyata doğru çeken, kendini genişleten varlık boyutudur. Niye şeylerin olmadığını söylüyorsunuz? Bana "dışarıda dünyayı görüyorum, önümde kalın bir duvar var, bunun var olmadığı nasıl söylenebilir?" diye sorabilirsiniz. Kimse orada olmadığını söylemiyor. Rüyada görülen herşeyin rüyayı görenin zihninde olması gibi, dünya oradadır, ama nesnenin, önümüzdeki duvarın, dışarıdaki dünyanın "(var)olma"sı, uygun konumda alınmalıdır. Dünya varolur, ama şuurun dışında varolmaz. Şuuru algılamada dışsal olan hayal dünyası fikri, hayal dünyasının tacizde bulunma sebebidir. Dünya fazlasıyla oradadır, ama şuurun dışında değildir. Niye şuurun dışında olmamalıdır? Çünkü, bizler şuurun özne ve nesne olarak bölünemeyeceğine, orada ve burada parçalara bölünemeyeceğine çoktan karar vermiştik. Bu, kapsamlı bir varlıktır, ve bu nedenle şuurun algıladığı, bildiği bile sadece şuurda mevcuttur. Bu yüzden, aklımızın her halikarda aradığı duyu-nesneleri her neyse, bunlar bir gaftır. Bu gafın icabına bakılmalıdır. Ve sertlik, ruhsal terimlerle konuşursak Tapas, şuuru dışsallık, yer ve zaman halkalarındaki hatalı hareketten geri tutmak ve şuuru Atman olan ve Brahman olan, kendi içine odaklamadır. Ne dış ne de iç yoktur; yer ve zaman sınırlılığı olmaksızın heryerdelik vardır. Bu, bizim aradığımız en büyük amaçtır. Ve bunun nerede olduğunu sormanıza gerek yoktur, çünkü zihin görüntüsü olarak önünüzde net bir şekilde nerede olduğunu göreceksiniz. Bana bunun mümkün olduğunu sormanıza gerek yoktur. Onun nerede olduğunu bildiğinizde, kendiliğinden sizin için net olacaktır. Nerede olduğu sizin için net olduğunda, siz bu şartlar altında nerede olduğunuzu da bileceksiniz. Ve kendinizle olan ilişkide nerede olduğunuzu bildiğinizde, onunla nasıl irtibata geçeceğinizi de bileceksiniz; çünkü bunun ne olduğu cevaplanması gereken en temel sorudur. Ve, bu net olduğunda, onunla bağlantılı olan herşey net hale gelecektir. Bununla birlikte, Tanrı yolundaki yürüyüşümüzdeki dindar hevesimizde bile dikkatli olmalıyız.

---

*Sanskritçe kelimelerin anlamları:
Sat: 1) varoluş
Chit: Saf şuur
Ananda: İlahi mutluluk
Sat-chit-ananda: "Saf ilahi mutluluk şuuruna sahip olan" olarak çevrilebilir.
Bhuma: dünyada olan
Brahman: Yaradan
Jiva: yaşam

4. BÖLÜM

Kişinin, tek başına olduğunda herşeye sahip olduğunu hissetmesi,- buna olan ikna ruhsal gelişmenin bir işareti olarak alınabilir. Genellikle, biz tek başımıza olduğumuzda sanki terk edilmişiz gibi yalnızlık hissederiz, ve diğer insanların arkadaşlığını ararız; diğerleriyle arkadaş oluruz; ve insanlarla ne kadar az ilişkimiz varsa, kendimizi o kadar küçük hissederiz, ve sosyal ilişkimizin genişlemesiyle de boyutumuzun önemi genişler gibi görünür. Bu genel insani duygudur. Ama, Ruh'un yolu sıradan insan doğasından farklıdır. Kişinin de gözlemleyebileceği gibi, Ruh'un yolunu normal sosyal yaşamdan ayıran heybetli bir ayırım vardır. Ruhsal yaşam sosyal yaşam değildir. Bu ikisi farklı şeylerdir. Günümüzde, çoğu kez biri diğeriyle karışmıştır. Sosyal anlamda iyi konumlanmış bir kişiliğe sahip ve herkes tarafından tanınan bir birey, mutlaka ruhsal üstünlüğün bir örneği değildir, çünkü Ruh yalnızdır. Ruh'un arkadaşları yoktur, ve tabiatından gelen çok özel bir durumdan dolayı

yalnızdır. Tanrı önemli bir anlamda yalnız Varlık'tır, - bu böyleymiş gibi görünür. Tanrı'nın arkadaşları yoktur, O'na eşlik edenler yoktur, O'nun bir "ikincisi" yoktur, ve ruhun Tanrı'ya hareketi doğal olarak, Yüce Varlık'ın bu büyük "Tek başınalık"ına olan bir katılımdır. Bu konu şaka gibidir, çünkü ilahi deneyimin yalnızlığı arkadaşsız bir kişinin bu dünyada hissettiği yalnızlıkla karşılaştırılamaz. Bir kişinin kimsesi yoksa, o kişi yalnızdır. Bu, Tanrı'nın yalnızlığı dendiğinde anlamamız gereken fiziksel, sosyal, deneysel anlam değildir. Yalnızlık denilen bu belli ruhsal durumun bir çok yönü vardır. Bizler dünyada hakim olan herhangi bir koşuldan dolayı strese girdiğimizde, genellikle insanlarla irtibata geçmekten kaçınmak istediğimizi hissederiz. Çok büyük bir pişmanlık duyan bir kişi konuşmaz, yemez, kimseyle konuşmak istemez; yalnız kalmak ister ve niye kişi kendini tamamen kaybettiğinde ve sosyal olarak yardım edilemez bir durumdayken tek başına olmaktan zevk alır? Niye kişi akrabaları öldüğünde, varını yoğunu kaybettiğinde, mahrumiyet çektiğinde tek başına olmaktan mutluluk duyar? "Herşeyimi kaybettim, benimle konuşmayın!" Bu, kişinin (Tanrı'yla) tekrar birleşme teklifidir, ve daha sonra kimseyle konuşma isteği olmaz.

Birlikteliklerden, olaylar ve sosyal değişimlerden dolayı mecburi olarak ayrılma, kişiyi negatif olmakla birlikte, tek başına olmanın neşesini hissetme durumuna iter. Dünyada olan herşeyin kökeninde yalnızlık vardır. Önemli bir anlamda, sosyal olma kavramının evrenin yapısında anormal olduğunu söyleyebiliriz. Evren bir topluluk değildir; birbirine bağlı parçalardan oluşan bir topluluk olarak baksak bile. Ama, bu gerçek çok büyük bir dikkatle ifade edilmelidir! Bedenimiz toplumun bir parçası değil midir? Elbette öyledir. Yine de bizler tek başınayızdır, yalnız kişilerizdir. Bir insan, beden parçaları topluluğu değildir. Bedenin parçaları kişinin arkadaşı değildir. Çeşitliliğin varoluşu mutlaka işleyen bir topluluğun olduğu anlamına gelmez. O halde, yaratılıştaki heybetli çeşitliliğe rağmen, yaratılış bir topluluk olmayabilir. Yaratılış tek bir kişi olabilir, "biricik" varlık, bir birey, ekam sat*, yalnız bir olabilir, bir küme halinde bulunan insanlar olmayabilir. Size bu örnekten bahsettim. Fiziksel bedenin bir çok bölümü bir topluluk yapmaz. Ben burada otururken bir yığın parçayı hissetmem. Ben yalnızım, ve bu yaradılışın her bir parçasında bu bireyselliği, bu yalnızlık durumunu devam ettiren bir çaba vardır. Bu yalnızlık kavramını tanımlamak çok zor. Bu kavram insan hayatında çeşitli seviyelerde işliyor. Sosyal ve politik çevrelerde, hatta aile çevresinde, biz insanların bireyselliğini buluyoruz, ve kimse diğer bir kimsenin bedenine girmek istemiyor, çünkü kişinin bir diğerinin kişiliğine ya da bireyselliğine girince kendini kaybetmesinden hoşlanmaması herkes için aşikar. Bizler kendi konumumuzu devam ettiriyoruz. Toplumda, ailede, organizasyonda, evrende birlikte işleyen parçalar varmış gibi gözükse de, dünyadaki herşeyde, bireysellik ve yalnızlığı devam ettiren bir çaba vardır. Bu örneğe gelmek için tekrarlarsam, ben bedenimin parçalarının birlikte çalışan heybetli bir faliyetiysem de, ben yine de bir öbek parçadan oluşmam. Ben bu parçalardan çok farklı bir şeyim. Hatta, ben o parçaların orada olduğunun farkında bile olmam.

O halde, bu evren çok farklı-yüzlü, çeşitli parçalardan oluşmuş gibi gözükebilir; yine de bu evren bir parçalar kalabalığı değildir. Tıpkı ruhumun bu tapınakta hareket etmesi ve beni bir, yalnız, ve sadece bedenin belli kısımlarının birleşimi olmadığımı hissettirmesi gibi, evren tek bir varlıktır. Benzer şekilde, evrenin "tek" varoluş olan Ruh'u vardır ve varoluşun çeşitliliği hiç bir şekilde yalnız olan ve arkadaşı olmayan sonsuzluğu dışlamaz. Ve bu yalnızlığa biz Özben, Atman, yaradılıştaki yaşayan ve yaşamayan tüm varlıkların derin öz ruhu deriz. Biz bu dünyaya arkadaşlarımızla gelmeyiz, ve bu dünyadan arkadaşlarımızla ayrılmayız. Çok sert bir gerçekçi bakış açısıyla bakarsak, biz buradan ayrıldığımızda, tüm ilişkilerimizden mahrum ediliriz. Gerçeklik biz bu dünyayı terk ettiğimizde dişlerini gösterir. Diyebiliriz ki, gerçeğin

çıplaklığı, bu alemden bireyin çağrılması anında rahatlar. Ve neredeyse tam bu durumdayken, kişi bu dünyaya gelir. Bir yere kadar, bir şeylerin başlangıcı ve sonu o şeylerin başlangıç ve son arasındaki orta noktadaki özelliğini de belirtmelidir. Orta noktadayken de, geldiğimizde ve gittiğimizdeki gibi olmalıyız; ama nasıl oluyor da orta noktadayken bu kadar farklı olabiliyoruz? Nasıl oluyor da, başlangıç ve sondan her açıdan farklı, çok farklı bir tarzda yaşıyor gibi görünüyoruz? Ölümlü olanı algılayan göz için bu dünyanın bir ilüzyon/ rüya olmasının sebebi budur.
Şuurun dışsal konularla olan sahte ilişkisi olan sosyal birliktelik şuuru bu koşuldaki hatayı affetmeli ve daha geniş bir yalnızlık statüsüne yükseltilmelidir. Varoluşun sınırlı biçimleri ile ilgili bir sonluluk ve ıstırap duygusu olduğu doğrudur. Bizler arkadaşlarımız olsun isteriz, çünkü varlığımızın genişlediği zannına sahibiz, boyutları kişiler ve şeylerle olan birlikteliğimizle artar. Sonluluk duygusu, bu koşullar altında kalmaya içerler. Sonlu olan herşey, sonluluğun üstesinden gelmeye çabalar ve doğum ve ölümün, bu sınırlılıkların üstesinden gelmek için harcanan sınırlı çaba süreci olduğu söylenebilir. Sosyal ilişkilere duyulan sevgi ve başarı ve refaha duyulan sevgi, toplumdaki statüye duyulan sevgi hep ruhun sonluluğun engellerini kırma isteğini yerine getirmek için yaptığı hatalı hareketler olarak düşünülebilir. Ama, sonluluk engeli bir sonlunun diğer bir sonluyla olan ilişkisi ile kırılamaz. Bizler çok arkadaşımız oldupu için büyük insanlar olmayız. Bu yanlış bir zandır. Tüm dünyadaki arkadaşlar bile sizi büyük bir kişi yapamaz. İşte, siz yine aynı küçük sınırlı bireysiniz!
Sonlu bireyin sonlu kişiler ve şeylerle ilişkide bulunarak sınırlılığın üstesinden gelme çabası boşunadır. Bu sonuçta hiç bir şey ifade etmeyecektir. Sonlunun istediği diğer sonlularla olan birliktelik değildir,çünkü bir sonlunun başka bir sonluyla olan birlikteliği sadece sonlu bir durum olacaktır. Sonluluk sonluluğun çokluğunda bile ısrar eder. Sonlularla olan birliktelik fanidir. Bu yüzden, hiç kimse bu dünyada mutlu olamaz. Sebebi basittir. Aradığımız mutluluk varoluşumuzun her bir aşamasından ve açısından sadece sınırlarımızın üstesinden gelmektir. İçimizdeki ruhun arayışı evrensel varoluş içindir. Bu, talep ettiği şeydir. Ruh'un ihtiyacı olan ekmek ve marmelat değildir. Arkadaşa ihtiyacı yoktur, hiç bir birliktelik istemez. Hiç bir ihtiyacı yoktur, sadece kendisine ihtiyacı vardır, ve burada ruhsallık yolu sosyal organizasyon, sosyal tanınma ve şöhret yolundan ayrılır. Ama kişi sosyal büyüklüğün ve boyutun bir şekilde ruhun aradığı sonsuzluk olduğunu hayal etme hatasına düşebilir. Kişi sakince boş zamanlarında bunların her birinin akıbeti üzerine düşünmelidir. Herkesin bu şekilde bunları ayırt etmek için zaman bulması gereklidir. "Gerçekten aradığım nedir, benim sorunum nedir? Niye orada, burada kükreyip duruyorum ve gün boyunca huzursuzum? Benim neyim var? Sonunda neyi arıyorum?" Kişi bu soruları kendine sorabilir ve bu büyük yalnızlığı arama, çoğu kez kişinin kendi faydasına olan bağımlılığı ve kişisel açgözlülüğü biçiminde çarpıtılmış olarak kendini ifade eder. Heryerde gücenilen ve ayıplanan bencillik, yalnızlığa olan sevginin pervasızca çarpıtılmış halidir, çünkü açgözlü ve bencil birey, diğer kişilerin gerçekliğini ve onların ihtiyaçlarını dışlayan bu tip bir yalnızlığa olan arzunun kaba biçimine sahiptir. O halde tekrarlarsak, sosyal hiç bir kuralın Ruh'a uygulanamayacağı bilinmelidir. Kişilerin sosyal varoluşu için gerekli olan hiç bir şey Ruh'un alemine uygulanamaz. Burada tamamen farklı bir kural vardır. Ama, bizler nasıl Ruh olarak düşündüğümüz süper-sosyal, süper-bireysel olan bu nedenle görünmez olan ve Özbeni-tamam olan Varlık'ın alemine girebiliriz? Kişi bu duruma nasıl ulaşabilir? Meditasyon, benlik-analizi veya yaşamın ideallerine olan adanma denilebilecek kişinin kendi Özben'ini samimi olarak araştırması yolundan başka bir yol düşünülemez. Bu gözle görülemeyen anlaşılmaı güç yolda çabalamadaki başarı işareti ciddiyettir. Bizler insan topluluğunu ve belli şeyleri görürüz, ve duyu

organlarımız sadece tamamen Ruh-karşıtı olan şeyleri görür. Algılarımız duyumsal olduğundan, duyu organlarının çalışması olmayan ruhsal duyu bizlerde uygun bir şekilde uyandırılmış gibi gözükmemektedir. Mantığımız ve tartışmalarımız genellikle duyumsaldır ve bizler kendi sosyal başarılarımızla mutlu olur bunların ruhsal birer gelişme olduğunu hayal ederiz. Birimizin ihtiyacı diğerinin ihtiyacı ile aynı olmak zorunda değildir. Dünyanın zaferi bir azizin zaferi olmak zorunda değildir. Bu tamamen başka bir şeydir. Bir azizin hiç birşeyi yoktur ama her şeyi vardır.

Tanrı yolundaki başarımızın ve ilerlememizin, belki de yalnız olduğumuzda hissettiğimiz tatmin, tamlık ve doluluk ölçüsü ile ve yalnız olduğumuzda kötü hissetmeme ile anlaşılabilir olduğunu söyleyerek başladım. Kimse bizimle konuşmadığında ve konuşacak kimse olmadığında biçare mi hissediyoruz? Sahip olduğumuz bir mülkümüz olmadığında, bedenimizi saran bir parça kumaştan başka bir şeyimiz olmadığında ve ertesi güne saklayacak bir şeyimiz olmadığında dışlanmış mı hissediyoruz? Hiç bir şeymişiz gibi hevesimiz kırılmış ve reddedilmiş mi hissediyoruz? Ama bu keder Ruh'un neşesine ve zaferine götürür. Tanrı'nın zaferi ya da Ruh'un neşesinden önce alemde kişinin yürümesi gereken ve tadılan belli bir ruhsal keder vardır. Ruh'un yolu neşeli olmasına rağmen, azizlerin çoğu zaman ruhun ıstırabı diye tanımladıkları korkunç disiplinli bir önkoşul vardır. Bu kelime mistik metinlerde ve iç çevrelerde bulunur. Ruhun Tanrı için olan ıstırabı keskin bir ıstırap olabilir ama dünyadaki insanların ölümlü ıstırabı ile karşılaştırılamaz. Ruh'un kanunlarının işleyişiyle karşılaştırılabilecek hiç bir şey yoktur. Yine de, şuurumuzun görünüşüne tamamen tekrar yönelmesi Tanrı yolunda yürümek için gerekli olabilir.

Bizler bir çok kez dünyanın, içindeki maddelerden ziyade bir rüyadan başka bir şey olmadığını duyduk. Bu, çeşitli dinlerin kutsal metinlerinde tekrarlandı durdu, ve şairler bile dünyanın rüyaları oluşturanla aynı şeyden yapıldığında hem fikir gibiler. Dünyanın hayali olma özelliği, algılamalar içindeki şuurun belli fiilini kapsar. Biz buna dünyada yaşam deriz. Şuurun yolculukları, çeşitli olarak (şuur için) var olabilmeleri için, şuurun dışında olmalıdır. Burada, şuurun fiiliyle ilgili yaptığımız analizde beni çok dikkatle dinlemelisiniz.

Bizim bu dünyada yaşam dediğimiz deneyim bir çok çeşitliliklere, sunumun dışsallığına, ya da irtibatın dıştaki görünüşüne yayılmış olmak zorundadır, yoksa bu, bizim deneyim dediğimiz şey olmaz, en azından bu, dünya dediğimiz şey olmaz. Şimdi, bu yansıtılmış (düşünce ürünü) fenomen tipinin deneyimi için şuur kendisinden çıkıp, deneyimi kapsayan aleme gitmelidir. Ancak, şuur kendi dışına hareket edemez. Bu, bizim çalışmalarımızdan ve tefekkürden anlamış olmamız gereken bir şey. Şuurun kendi dışına hareketi diye bir şey olamaz, çünkü onun dışı diye bir şey yoktur. Bizler için şimdi bir şeyin dışının olamaması anlaşılırdır, çünkü kişinin dışsallığının farkındalığı için, kişi bizim dış olarak düşündüğümüz yere gitmelidir. Bizler deneyimler dünyası dediğimiz bir diğer şeye hareket ettiysek, bu "diğer" şey göreceli irtibat, algılama, idrak, ve benzeri diye adlandırdığımız bir fenomenle bize bağlanmalıdır. Diğer bir deyişle, bizlerle deneyimimizin içeriği arasında bir ayrılık olmalıdır ki, bu içerik bizim dünya dediğimiz şey haline gelebilsin. Bizler dünyaya bedenimizi saran deri gibi yapışırsak, dünyayı gözümüzün önünde canlandıramayız. Bu imkansızdır ve yapılamaz, çünkü kendi Özben'imiz ve onun içeriği arasındaki şuur da ancak sadece şuur tarafından kavranabilir. Şuurda bir ayrılık olamaz, parçalara bölünemez. Şuur, kendi içinde deneyimlenen bir rüya olmadığı sürece kendini dünya dramasında tutamaz. Bu bir rüyadır çünkü bu tip bir algılama mantıken açıklanamaz. Açıklanamaz çünkü dünya deneyimindeki şuur deneyimi, -kendisi olmadığı belli olan- dünyayı deneyimleyebilmek için kendisi-olmayan hale gelmelidir. Özben'imizdeki varlığından dolayı, bizler dünyayla ilgilenmeyiz, bunun yerine onunla (dünyayla) ilgileniriz çünkü o

biz değilizdir. Fiillerimizdeki değerin arkasında biraz felsefe var. Dünyadaki gölgelenmiş tüm karşılaşmalarımız dünyanın bizden tamamen farklı olduğu iknası üzerine kurulmuş gibi gözükmektedir. Bizimle hayati derecede önemli bir şekilde ilgili olduğu şüphesi duysaydık, herşeye olan ilgimizi otomatik olarak geri çekme durumunda olurduk. Bu, kişisel-kontrolün gerekli olduğunu söyleyen öğütün temelidir. Gerçek Özben'in farkındalığı için, Tapas* uygulanmalıdır.
Bu, bahsedilen sebepten dolayı, bir rüya dünyası gibi görünmektedir. Bizim dünyayı bilmemiz ve onun (dünyanın) "biz" olmadığını söylememiz terimler arası bir çelişkidir. Bu tip bir sunum, dünyadaki nesneleri algılarken kendimizi memnun etmemiz için gereklidir. Memnuniyetimizin çoğu, ekranda dans eden gölgeler olduğu halde bir sinema salonuna koşup bir filmi seyretmemiz gibi gerçek-dışı olanın özellikleridir. Ama o bir gölge olmalıdır, yoksa güzelliği olmaz, çünkü gerçek kişilikler kamufle edilmiş filmler gibi bizi etkilemezler. Gün doğumu ve batımının güzelliği, bir resmin ihtişamı - bu tip algılamalar şuurun karşısında biraz rüya ile renklenmişlerdir, yoksa güzellik dünyada algılanamaz. Şuurun dışarıda olan kaba veya süptil olan, güzel olan ya da olmayan nesnelere karşı hissettiği çekim, bu nesnelerin şuurun belli herhangi bir anda dahil olduğu belirli bir tip sınırlılığa uyan bir yere yerleştirmesine işaret eder. "Belli herhangi bir an" üzerinde durulması gereken bir şeydir, çünkü biz her zaman yaşamımız boyunca bir nesneye doğru çekilmeyiz. Aynı şekilde, bizler herşeye aynı anda çekilemeyiz. O halde, dünyadaki nesnelerin anlamını okumada kendimizin bir psikolojik müdahalesi var gibi görünmektedir, ve sırf bu bile psişemizin ve duyularımızın belli eksikliğine uyacak zevkli bir şey olabilir çünkü bu ikisi (duyular ve psişe) hep el ele bulunur.
O halde, güzellik, tatlılık vb dahil tattığın şey, zamanın her anında değil sadece belli bir anında şuurun belli yapısal mozaiğindeki boşluğu doldurur, böylece hiç bizim her zaman hoşlanacağımız hiç bir şey yoktur ve olamaz. Hiç bir şey her zaman tatlı olamaz, hiç bir şey her zaman güzel olamaz. Bir şey sadece belli bir süre öyle olabilir, hatta çirkinlik bile süreğen bir özellik değildir, çünkü güzellik geçtiğinde çirkinlik de geçer.
Böylece, dünyadaki yaşam deneyimimizin tüm mozaiği kendimizin bir çeşit metafiziksel bir yoldan çıkmadır, şuurun içine nüfuz eden bir anormalliktir, ve özel bir seviyede ne kendi özünü ne de değerli ve gerçek olduğunu düşündüğü doğayı bilemediği göz önünde bulundurulursa, tüm dünyanın anormal olduğunu söylememiz gerekir gibi gözükmektedir. Bazen şairler dünyayı eşitçe dağılmış bir yanlış algılama yoğunluğuyla, herkesin eşit derecede deli olduğu ve ne olduğunu anlayacak kimsenin olmadığı bir tımarhane olarak düşünürler. Nesneler dünyasındaki şuurun hareketindeki doğal olmama hali, bu tip bir deneyimin şuurun kendi doğasında açıklanamayacağını fark ettiğimizde açık hale gelir.
Ben bugün felsefi bir konu olan dünyanın rüya olma özelliğini konuşmak için burada değilim, tersine amacım bunu, kişinin-kendini-zaptetmesi, kişisel-kontrol, kişinin kendi içine çekilmesi diye adlandırılan ruhsal yaşamın pratik görünüşüne dikkati çekmek için bir çeşit arka plan fonu olarak yerleştirmektir. Burada daha önce söz ettiğim "kişi"nin ne olduğunu ya da "içsellik"in ne olduğunu, ya da "dışında" olmanın ne olduğunu bir daha tekrarlamayacağım. Kişinin kendini zaptetmesi şu an artık açık olmalıdır, çünkü duyu ve akıl nesnelerinin genel deneyiminde, bizler kendimizi sadece kavramlar, soyutlamalar ve serap-benzeri sunumların görselleştirilmesi dünyasında kaybetmek zorundayız. Bu serap-benzeri olmalıdır çünkü şuurun, kendisini genişçe yayılmış geçici-uzaysal nesneler dünyasında, yeri belli olan bir algılayan yapma çabası vardır. (Şuur) Kendisinin önünde dünyanın nesnelerine sahip olamaz, şuuru algılanan nesne ve algılayan olarak bölmeyi kabul etmek nesnelerin

doğasına göre hoş görülebilir bir şey değildir. Bu, bu dünyada değer verdiğimiz herşeyin anlamını anlamada bir hata olduğu anlamına gelebilir. Bizler duyu nesnelerinin dünyasının ihtişamında zafer kazandığımızda ve hükümdar, padişah ya da yaşamın hazinelerinin maliği olmuşuz gibi göründüğümüzde bile tamamen ve temel bir hataya karışmış durumdayız. Tüm bu hazineler rüya hazineleridir, ve şimdiye dek bahsedilen sebepten ötürü değerli ve gerçek değildirler. Şuurun amacından uzaklaşmış şeyler için zevklendiğimiz sürece, bizler rüya dünyasının içindeyiz. Ve kim böyle zevklenmiyor ki? Bahsedilen zevk gözün gördüğü renkler ve biçimler olabilir, ya da herhangi bir duyu organının ya da aklın bu duyusal sunumlara uyarak dans etmesi olabilir, ve egonun, algılan bu dünyadaki, bu hoş rüyadaki heybetli fiilinde aklın ve duyuların yanında durarak onları takviye etmesi olabilir. Niye bizler bu hayaller dünyasında mutluyuz, ya da en azından mutlu görünüyoruz? Niye biz sanki önümüzde cehennem varmış gibi haykırarak göğsümüzü yumruklamıyoruz; niye bu olmuyor? Bir şekilde, nasıl oluyorsa duyularımız yoluyla bize sunulan doğa nesnelerini biliyor gibi görünüyoruz! Tekrarlarsak, bu şuurun bir oyunudur, çünkü gölgeli şeylerin bir anlam ifade edebilmesi için, bu sahte gölgeli şeyler bile bir gerçeklik verilerek asillermiş gibi yutturmalıdır, tıpkı sinemadaki bir film gibi. Burada sadece -maddesiz- gölge oyunları vardır, ama bu gerçek sürekli olarak aklımıza hatırlatılırsa, kim bir filmle ilgilenir ki? Aksine, bunun böyle olmadığı söylenmelidir; tamamen aksi olduğu söylenmelidir. Bu, iki boyutlu bir gölge değildir, bu üç boyutlu bir maddedir. Bu ikna akla yerleştiğinde, akıl anlaşılandan başka bir şeyi hayal etmesi gerçeğine rağmen, gösterilen güzelliği, anlamı ve değeri görür. Bu dünyada bir çok gizem vardır, ve bizler buna başka bir isim veremeyiz. En iyi anlayışı olanın bile erişemeyeceği gibi görünen gizler vardır. Gerçekten, dünyada ve cennette felsefi rüyalardan, dinlerin bize söylediklerinden, kitapların anlatabileceğinden çok şey vardır. Bu gizlerin önemlerinin yitmemesi için halka açık hale gelmemeleri ve sır olarak korunmaları gerekir. İyi bildiğiniz bir şey sizin ilginizi çekmez. Gerçekten anlamadığınız şeyler ve anlayışınızdan kaçırdığınız şeyler sizin ilginizi çeker. Dünya çekicidir, çünkü bizler onu anlayamayız. Yıpranmış bir şey gibi tekrar ve tekrar gizleri bilinse, bu dünyada bizler için bir an bile huzur olmazdı. Bu, yaşamın, en azından akıl ve duyularımızla şu an algıladığımız yaşamın söz verdiklerine değmeyeceğinin ayrımına varılma anlayışı içindir. Dünya bize bir hayalet ya da bir şeytanı çirkin bir yaratık olarak göndermez, tersine şuurun özel bir tutumundan ötürü kendini mükemmel bir güzellik olarak gösterir. Dünyadaki nesnelerin güzellik ve anlam ve değeri, kendilerinde olan bir şeyde değildir, tıpkı tekrar karşılaştırırsak, bizleri çekenin sahneye yansıyanların ya da gölgelerin olmaması - aksine, belli zihinsel işlemleri ve izlenimleri gölgelerin yapısı ve hareketiyle algılayan optik davranışı yanyana koyması gibi. Bizim bir filmdeki değeri görebilmemiz için bir çok şey gereklidir. Akıllarımız şartlandırılmalıdır, duyular doğru yerler konulmalıdır, bizlerle nesne arasına uygun bir mesafe konmalıdır, ve bu devam ettirilmelidir, bizler burnumuzu sahneye dayayıp filmi seyredemeyiz. Aynı şekilde, iki-boyutlu bir sunum olduğunu anlamayacağımız bir optik ayarlama yapılmalıdır. Benzer bir yanılsama, uzunluğu, genişliği ve yüksekliği olan üç boyutlu dünyada da yer alır. Bu dünyada uzunluk, genişlik ve yükseklik yoktur, tıpkı, derinliğin ya da maddeselliğin, ya da uzaysal genişliğin sahnedeki bir filmde olmaması gibi. Ama üç boyutlu gösterim fikri akıllarımıza yerleşmiştir. Bu günlerde insanların üç boyutlu olan bu dünyanın aslında dört-boyutlu gerçekliğin bir gölgesi olduğunu söylerken duymadınız mı! Bu üç boyutlu maddesellik bizlerin üç boyutlu algılayan akıllarıyla görselleştirilemeyen deney-üstü bir şeyin gölgesidir. Akıl, bahsettiğimiz Atmnana* ya da Turiya gibi olan dördüncü boyuta giremez, çünkü akıl şuurun üç boyutlu işlemidir. Akıl yer ve zamana bağlıdır. Bu yüzden, akıl uzaysal ya

da geçici olarak bağlı olmayan hiç bir şeyi kavrayamaz. Bizler yer ve zamanın şiddetli işlemlerinin algılama kapasitemize, şu anki şuurun işleyişine girişiyle kafamızdan ayak parmaklarımıza dek tamamen bağlanmışızdır.
Bu koşullar altında, bizler gerçeğin nasıl farkına varabiliriz? Bu gölgelerin, bu üç boyutlu maddelerin, dışsallıkların, nesnelerin, ve benzerlerin üstüne çıkarak kendimizi kurtarmanın ve gerçeğin olduğu yere yerleştirmemizin yöntemi nedir? Bizler genellikle bu çabada bir başarı beklemeyiz, çünkü çabalarımız çoğu zaman aklın bir işlemidir, ve akıl yer-zaman bileşiği olan davetsiz misafirin arkadaşıdır. Bu sebepten, aklın bu genel işlemleri, anlayışın alışılagelmiş işlemleri bu anlamda bize yardımcı olan uygun araçlar değildirler. Bu nedenle ermişler ve bilgeler Tapas - kendini kontrol etme- uygulamalarının ihtiyacından bahsetmişlerdir. Çok herşeyin kolaylıkla elde edildiği şanslı bir yaşam kendini kontrol etme yolu değildir. Çoğu zaman Özben'in kontrolü ya da Özben'in zaptedilmesi "çile" olarak yanlış yorumlanmış ve çevrilmiştir. Tapas çile değildir. Tapas bir disiplindir; şuurun hareketinin düzenlenmesidir; Şuurun fiilerinin sistematik bir hale getirilmesidir; kendimize olan hareketimize olan muntazam akıştır. Bu nedenle kendimizi, Gerçek Özben'imizi görebileceğimiz özenle hesaplanmış bir yere koymalıyız. Tapas doğru bir şekilde değerlendirilmeli ve anlanmalıdır. Tüm ruhsal uygulamalar ve ruhsal disiplinler Tapastır. Sanskritçe bir kelime olan Tapasın bir çok çağrışımı akla getirir. Bunlardan biri, kendini zaptetmeyle oluşan ısı yoluyla sistemi enerjetik hale getirme sürecidir. O halde, Tapas aynı zamanda, irade gücünün algılanan dünyanın dışsallaştırılması fiilinde yer almaktan vazgeçip içe dönmesi yoluyla içimizde gerçekleştirdiğimiz bir enerji-ısısı anlamına da gelir.
Bizler sadece nesneler yoluyla normal düşünmeye alışkın olduğumuzdan, kendini kontrol etme işlemi sürecinin kavranması kolay değildir. Dinlerin ve kutsal metinlerin bahsettiği duyusal nesnelerden geri çekilme çok süptil bir işlemdir. Bu bir yerden bir yere bir şeyi geri çekme değildir. Bu, kişinin gerçekte varolan bir anlamın kavranan başka bir anlama kendini çekmesi bile değildir. Bu, dikkatimizin dünyada gerçekten varolan şeylerden şuurun soyutluğuna çekmek de değildir. Bu tamamen başka bir şeydir. Bhagavat Gita'nın üçüncü bölümünün sonunda, zor bir konu olan kendini kontrol etmeyi hafife almamamız önerilen bir vecizede bize küçük bir ipucu verilmiştir. Bu zor bir konudur ve altında yatan problem Bhagavat Gita'nın bu vecizesiyle açık bir hale getirilmiştir; burada akıl ve duyuların sadece Yüksek Benlik (Özben)'in yapısı ışığında disipline edilebileceği ve zaptedilebileceği söylenmektedir. Özben'in gerçek doğasının görselleştirilmesi kendini kontrol etme serüvenimizde çok güçlü bir destek olabilir. Duyuların gücü herkesçe bilinir. Duyular o kadar güçlüdür ki, dünyanın dışsallığının yüzde yüz tek gerçeklik olduğuna inanmamızda başarılı olurlar. Ne kadar güçlü olduklarını herkes tahmin edebilir.
Ama, çoğunlukla akıl duyuların ifade ettiği her neyse onu bildiği ve bu duyusal sunumların gerçeğini araştırma gerekliliğini hissetmediği halde, akıl duyulardan üstündür. Duyuların kanıtlarını alır, bir sentez yapar ve buna göre gerçekliğe karar verir. Ancak, meselenin tümü bu değildir. Bu, aklın sentezinden ve duyuların kanıtlarını kabul ettikten sonra uygulanması gereken uygulanabilen içimizdeki muhakeme gücüdür, ayrım gücüdür, mantığını anlamadır.
Filozofun işi budur, ve bizim "manana*" dediğimiz budur, çeşitli kaynaklar yoluyla; algılamayla, sonuçlarla, çalışmayla ve bezerlerle topladığı kanıtlardan sonraki deneyim gerçeğinin yansımasıdır.
Ama duyular çalkantılıdır. Duyuların kontrolü rüzgarı bağlamak ve bir çantaya tıkmak gibidir. Bu çabada başarı gösteremezsiniz. Aceleciliği vahşidir, arzular dünyasındaki kükremeleri ve feryatları yüksektir. En yüksek sesleriyle bağırırlar ve ruhun minik

sesini boğarlar, ve genellikle akıl bununla ilgilenmez; çünkü çok fazla acı çekmek istemez. Akıl sadece duyuların varlığını tasdik eden içimizdeki bir özelliktir. Ama mantık bir yardımcı haline gelir. Elbette mantık da çok fazla ilgilenmez. Genellikle mantık da boş gezen bir tanıktır, spekülatördür, aklın söylediğine ve duyuların rapor ettiğine tepeden bakar. Bu bilinen mantık bizim alt-mantık dediğimizdir, soruşturan mantık ise bizim üst-mantık dediğimizdir. Şimdi bile bizler mantığımızı bir şekilde çalıştırıyoruz. Biz bu dünyada herhangi bir işte çalışırken, biz şüphesiz mantığımıza ya da anlayışımıza başvururuz, ama başvurulan alt-mantıktır; alttır çünkü duyuların rapor ettiği aklın yargılamasından geçene göre hareket eder. Sorgulama yeteneği her zaman işlemez ve bizler üst-yeteneklerimizi kullanma ihtiyacı bile hissetmeyiz. Bu gereklilik sadece bizi hiç bir şey tatmin etmediğinde ve her yönden köşeye kıstırıldığımızda böylece yaşamda baş edemediğimiz zorluklarla karşılaştığımızda ortaya çıkar. Sorgulayan anlayış ya da üst-mantık, duyulara ve sıradan akli kavramalara dayanarak bu dünyadaki deneyimlerin kullanılmayan özelliklerini açığa çıkarabilecektir. Bu üst-mantığın fonksiyonu nedir? Bu, Ruh'un elçisidir. Bu, içimizdeki daha üst gerçekliğin sesidir. Bu, kendisi Atman olduğu halde, Atmanın akıttığı ışıktır. Bu, Atmana, Özben'e en yakın olan olarak düşünülebilir, çünkü bu içimizdeki bütünleme yeteneğidir. Duyu-fiilinin özelliği, bu duyuların zihni başka tarafa çeken şaşırtmalarının altındaki birlik anlamını gören daha üst gerçeklik ile zaptedilir. Dünya sadece, dağılıp gözden kaybolan parçalar alanıdır. Bu dünyada, hiç bir yerde bir inçlik bir birlik görmezsiniz. Herşey diğer herşeyden farklıdır. Ama ait olma duyusu, birlikte hareket etme duygusu ve yaşamdaki bazı birlik faktörü saf Ruh'un nihai birliğini yansıtan üst-mantıktan dolayı ortaya çıkarlar. Eğer bu olmasa ve aktif olmasa, bizler farklı yönlere savrulmuş parçalar gibi olurduk, ve hiç bir parça diğer bir parça ile bağlanamazdı. O zaman sadece, organik bir tamlığa ya da güzel bir sunuma onları bağlayacak bir şeyi olmayan farklı parçalar olurdu. Bhagavat Gita'daki gizli bir ifade der ki; Atmanın desteğinin duyulara boyun eğdirmek için gereklidir. Bizler alt-arzularımızın söz verdiği daha üst bir şey kazanmadığımız sürece alt-arzularımızdan vazgeçemeyiz. Bizler, hem altın baltayı hem de demir baltayı aynı anda kaybedemeyiz. Bizler bununla mutlu olmayız. Evvela, kendini- kontrol etme hareketiyle hayatın zevklerinden vazgeçildiği duygusu ortaya çıkar. Duyuların mutluluğundan ayrılma duygusu duyuların mutluluğundan üstün olan daha büyük bir mutluluğun idrakıyla telafi edilir. Bu, Bhagavat Gita'nın, sonuçta sizler duyuları itaat ettirmek için, Atmanın yansımasında bir noktaya başvurmalısınız dediğinde kast ettiğidir. Kimse tamamen bir aptal haline gelmek ya da kimseye tamamen, kökten ya da kısmen teslim olmak istemez, ve hatta duyular bile bunu kabul etmezler; duyular, kendinizi adapte ettiğiniz, kendini-kontrol etme denilen sürece mutlak köle haline getirilmelerine izin vermezler, ancak kendilerine daha üstün bir tatmin gösterilirse teslim olurlar. Bu daha üstün olan tatmin, kontrol etme gücüdür. Tanrı'ya olan inanç, ya da bir üst-varlığın varlığının görüşü duyularımızca başka türlü imkansız olan itaatini sağlamada gücümüz olacaktır. Duyu kanallarıyla akan enerjinin şiddeti akıllıca başka yere yönlendirilebilir, ama akıllı olmayan bir güçle kontrol edilemezler. Güçlü su akımlarını çalıştıran, geniş nehirleri birbirine bağlayan desteği olmayan köprüler inşa eden bir mühendisin işi gibi, ruhsal yaşam, bu nedenle, dikkatlice yaşanması gereken bir şeydir. Bu, aptalca bir çaba değil, matematiksel ve mantıksal süreçlerce kavranmış akıllıca bir çabadır. Bizler, herşeyden önce, duyuların zaptı gözönüne alındığında bizim için herşeyin net olması için bizim amacımızın ne olduğunu anlamak zorundayız. Zorluk bizim kendi içimizde olabilir. Kendini-zaptetme ne içindir? Bundan ne gibi bir sonuç alınacak? Bizler, kişinin kendini zaptetmesi ihtiyacını dinlerken tecrubesel olarak yine de isteklice bu öneriyi kabul ettiğimiz halde, yine de

kendimizle konuşacağız. Kendi iradesine karşı ikna olmuş kimsenin yine de aynı fikirde olduğunu bilirsiniz. O halde, eğer duyularınızı onların iradesi dışında ikna edeseniz, size doğal olarak "Evet, biz ikna olmuş gibiyiz, ama;" diyecekler, bu "ama"yı ekleyeceklerdir ve bu "ama" çok tehlikeli bir cümleciktir, çünkü en ufak zorlukta bu tavsiyeyi kabul etmekten tamamen vazgeçeceklerdir.
"Bizi tamamen yok etmeyi, kendimizi kaybetmemizi, disiplin dediğin bir şeyde ölmemizi ister misin!" Kim tamamen yok olmak ister? Hiç bir şey ölümden daha korku verici değildir, ve eğer bir şeylere ulaşmak için duyuların ölmesini beklerseniz, kimsenin sizin tatmininiz için ölmeye hazır olmadığını bilmeniz daha iyi olur.
Şimdi, bu, duyuların davranışlarıyla ilgili sadece komik bir hikaye değildir, ama kişi en iyi koşullar altında bile ve en dikkatli anlayışla bile bu pratik zorluğu hissedebilir. Bir ses, "Herşey bir yana, bir şey var." diyecektir. Buddha bu sesi duymamış mıdır? Duymuştur. Bu sesin işaret ettiği bu durum, kendi önümüzde görselleştirdiğimiz; şuurun karşılaştığı, algıladığı, zevk aldığı şeylere bağlanmanın değeri olan şeyle aynıdır. Duyular, akıl ve anlayışta, bu zayıflık için zevkle beklemektedir, böylece bu tuzaktan üstünüze atlar ve sizi, siz daha farkında değilken, yakalar. Aç kalmış bir duyu tatmin edilmiş bir duyudan daha saldırgandır. Bu yüzden, bir delik bulduğunda kırıp geçen taşmış bir nehir gibi duyular da tüm kişiliği parçalara ayırabilir ve bu çetin macerada uygun bir şekilde bakılmazsa, sizi kedere boğabilir.
Pozitif bir şeye tutunduğunuz sürece, negatif hiç bir şey başarılı olamayacaktır. Bu nedenle, kişinin kendini zaptetmesi ruhsal uygulamada bir şeyden başka bir şeyin çekilmesi anlamında negatif bir şey değildir, tersine şu an bulunduğumuzdan daha geniş bir gerçeklik alemine girişin daha alt boyutlarını kazanmaktır.
Kendini zaptetme bir kazançtır, bir kayıp değildir. Bu dünyada alışkın olduğumuzdan çok daha büyük değerlere, anlamlara ve tatminlere, ve mutluluklara sahip olmadır. O halde, duyuların zaptedilmesi fikrinden korkmaya gerek yoktur. Bir dolar kaybederseniz, bunu kaybetmenin sonucu bir milyon dolar kazanmanız olabilir, tıpkı bir piyangoda bir dolara bir bilet alıp bir dolarınızı kaybetmeniz gibi, ama bir milyon dolar kazanabilirsiniz. Bir milyonun kazancından duyulan tatmin duygusu bir doların kaybından dolayı oluşan kederden büyüktür. Aslında, bir doların bile kaybı söz konusu değildir. Bu (olsa) bile çok küçük bir (kayıp) olurdu. Bu tamamen bir kazançtır, pozitiftir. Kendini zaptetme sürecinde hiç bir şey kaybedilmez. Bu tamamen kazançtır; daha az bir gerçeklikten daha yüksek bir gerçekliğe bir harekettir. Kendini zaptetme ruhsal yaşamda üstün bir öneme sahiptir. Kendini zaptetmenin boyutu ne kadar genişse, İçsel Farkındalık'ın Amacı da bize o kadar yakındır.

---

*Sanskritçe kelimelerin anlamları:
ekam: bir
Sat: Varoluş
Tapas: kendini kontrol etme
Atmnana: Özben
Turiya:
manana: yansıma

EK

Felsefenin Doğası üzerine: Felsefe bir teori değil, bir hayat görüşüdür (Darshna). Bu sadece "bilgeliğe olan sevgi" değildir, bilgeliğe gerçekten "sahip olma"yı belirtir. Filozoflar, bu nedenle, profesör, akademisyen ya da öğreti verenler, hatta spekülatörler bile değildirler; onlar yaşamın gerçek anlamına ve ilişkisine iştirak edenlerdir. Bir filozof olmak maddenin yaşamdaki değerinden ziyade genellikle maddeyi daha fazla çağrıştırır. Bir filozof sadece insan oğullarıyla ilgilenmez: onun

ilgisi tüm yaratılışıyla bütünsel olan evrendir. Düşüncesi varoluşun birlikteliğinin bütünsel yansıması olmalıdır. Bir filozofun görevi büyük bir irade gücü ve anlayış açıklığı ile birlikte yüceltilmiş doğru şuuru gerektirir.Bir felsefe öğrencisinin genellikle önceden ihtiyacı olan şey
(1) Viveka ya da gerçeği görünüşten ayırt eden ayrım (gücü),
(2) Vairayga ya da gerçek olandan soyutlanmış bu görünüşlere olan ilgisizlik
(3) Sama ya da aklın sukuneti
(4) Dama ya da kişinin kendini zaptetmesi ki bu duyuların gürültüsünün kontrolü demektir
(5) Uparati ya da bencil fiillerin şaşırtan özelliklerinden kurtulma
(6) Titiksha ya da yaşamın değişiminin ortasında sebatlı olabilme
(7) Shraddha ya da felsefe işinin anlamına duyulan inanç ve ikna
(8) Samadhana ya da çalışılan konuya aklı konsantre etme kabiliyeti
(9) Mumukshutva ya da Mutlak'ın pratik farkındalığını başarmak için içten duyulan özlem olarak ifade edilmektedir. Bu gerekli nitelikler olmadığı sürece, felsefe gören öğrenci başarısız olacaktır ve ne yöntemine ne de amacına ulaşamayacaktır. Gerekli disiplin çetin olduğu halde, çoğunlukla kimsenin mükemmelce onunla dolu olması beklenemez, bunun felsefe işinin -en azından takdir edilen ölçüde- dokunulmaz şartı olduğu kabul edilmelidir. Yoksa, felsefe, güneşin körü aydınlattığı kadar öğrenciye ışık verecektir. Felsefe fiilsiz tefekkür yaşamı ile özdeşleştirilmektedir. Bu cehalete dayanan bir yanlış anlamadır ve etraflıca ifade ettiğimiz felsefi bilgeliğin doğasında aşikar hale gelir. Bilgelik bir şuur durumu olduğu halde ve konsantrasyonu ve meditasyonu ima ettiği halde, bunu özel bir duyu içinde yapmaz, felsefi bilgelik herşeye-dahil-olandır. Bu, psikolojik doğanın farklı yanlarının yani bilme, arzulama, hissetme ve aktif olmanın sentezini yapar. Üzerinde durulan noktanın bir yanı sarkıyorsa, bu yaşamın bilgeliğinin isteklerine ters düşer. Felsefi yaşamın anıtsal kitabı olan Bhagavat Gita öğretisi, felsefi bilgi kavramının fiilsizlik ile aynı anlama geldiğinin ayakta duran yalanlamasıdır. Bir filozof yükseltilmiş anlayışıyla, aynı zamanda evrensel sebep için fiil ve duygusunu yüceltme gücüne sahiptir.
Ayrıca, felsefe dine karşı değildir; tersine ışığı dinin hem iç hem dış köşelerini aydınlatır. Felsefe dinsel uygulamaların, hatta ritüellerin, simgelerin ve sembollerin raison d'etre*ni verir. Eğer din beden ise felsefe beden içindeki yaşamdır. Felsefe dini yüceltir, sanatı yükseltir ve sosyoloji, etnik ve politika gibi bilimlere istikrar kazandırır. Dünyada barış için, bir filozofun ve yöneticinin aynı kişide bulunması, Plato'nun umuduydu. Felsefe aynı zamanda, psikoanalizin -acemice- varsayılan davranış mantıksızlıklarına dek izini sürme çabasında olduğu hastalıkların çaresidir. Felsefe mantıksız dürtüler olarak ifade edilenlerin altındaki mantığı ortaya çıkarır.
Hindistan'da, Darshana olarak felsefe, her zaman Sadhana ya da uygulamayla birleştirilmiştir. Yoga, bireyde hakim olan psikolojik fonksiyonlara başvurularak pratik (gündelik) hayata felsefenin eklenmesidir. Felsefe, kişinin dışsal durumları kavrayan zekasından ziyade varlığıyla daha çok ilgilidir. Felsefi gerçek ne sadece içseldir ne de sadece dışsaldır, çünkü tamamıdır. Kozmik, (kozmiği) herşeyden daha fazla yaşayan filozofun şuuruna yansır.
Felsefe düşüncede ve yaşamda olan diğer tüm uçlardan farklıdır. Hiç bir şeyi dışlamayan, tersine amacı olan bütünü oluşumuna uyması için herşeyi dönüştürme yoluyla dahil eden Altın Araç kuralıdır. Bu nihai bilgiye ulaşmak için, algılama, sonuç ve sezgi; gözlem, ima ve deneyimin kanıtını göz önünde bulundurur. Hiç bir şeyi kati olarak inkar da etmez, kabul de etmez. Felsefe, bir neşe olması için yaşamın her bir aşamasında ve çeşidinde gereklidir. Bir anlam olmadığında, tatmin de yoktur. Felsefe yaşamın altındaki anlamı keşfetmedir.

Felsefe önyargı, küçümseme ya da abartma olmaksızın verilen yargıdır. Bilginin farklı alanlarında kabul edilmiş değerleri tanır ve gözlemlerin ve mantığın çeşitli görüş noktalarını entegre bir görüş yapabilmek için tekrarlar. Buna göre, felsefe bir yan tutmaz, uygun perspektifinde düşünce noktası için yeri vardır. Görevi, geniş planına herşeyi öyle bir oturtmaktır ki gelişimindeki uyumda ne bir şey yok sayılır ne de bir uyumsuzluk çıkar. Evren hükümetinin ana hakimi konumudadır. Verilen koşullar altındaki her durumu, koşulların ayrı ayrı durduğu noktalardan değil, tüm varoluşla olan ilişkisi dahilinde dinler, anlar, inceler, ölçer ve düşünür. Bu nedenle, kimse "felsefe" adı verilen ilahi hediyeye sırtını dönemez.